

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

R. L. STINE'S

GHOSTS OF FEAR STREET

AI ĐÃ NẪM TRONG MỒ ?

STINE

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23+24 +25 +26 End

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23+24 +25 +26 End

AI ĐÃ NẸM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1:

.
.
.

Tin tôi đi, quả là chẳng dễ dàng chút nào khi vừa đi tới trường vừa dí mũi vào một cuốn sách. Chỉ trong đoạn một phố tôi đã hai lần vấp vào lề đường và húc phải một cái hộp thư.

Nhưng tôi phải đọc cho xong cuốn "Những đứa trẻ Thần thông"

"Đọc cuốn sách này sớm chừng nào thì bạn sẽ mãi mãi thoát khỏi nỗi sợ hãi sớm chừng đó" - trên bìa cuốn sách người ta tuyên bố như vậy. Và nếu như bạn biết Shadyside thì bạn sẽ biết vì sao tôi cần phải đọc xong cuốn sách, thật nhanh.

Trong những thành phố bình thường thì bạn sẽ chỉ phải lo lắng về những điều bình thường.

Nhưng ở Shadyside thì bạn phải lo lắng về những con ma.

Ít ra, tôi phải lo chuyện đó.

Tôi rất sợ những con ma thích chơi trò ú tim với bọn trẻ trong rừng phố Fear. Bản thân tôi chưa bao giờ thấy ma. Nhưng tôi quen những người từng nhìn thấy chúng.

Tôi rất sợ ngôi nhà cháy rụi ở phố Fear. Ma quỷ đã ở đó bao nhiêu năm nay rồi. Ít nhất đó cũng là điều các bạn trong trường cho tôi biết.

Và tôi gặp những cơn ác mộng về phố Fear. Đó là phố đáng sợ nhất trong thành phố này - có khi đáng sợ nhất thế giới cũng nên. Kevin, anh trai mười lăm tuổi của tôi nói rằng những con ma ở phố Fear thực sự độc ác. Và nếu chúng bắt được bạn thì sẽ xảy ra những chuyện kinh hoàng.

Tôi nghĩ chính Kevin mới thực sự độc ác. Anh ấy rất thích dọa cho tôi sợ.

Nhưng anh ấy sẽ không thể nào dọa được tôi nữa - sau khi tôi đọc xong cuốn "Những đứa trẻ Thần thông" - cuốn sách cam đoan là như thế - nếu không tôi sẽ đòi lại tiền.

Bọn trẻ trong lớp tôi sẽ rất buồn đây. Chúng cũng rất thích dọa cho tôi sợ. Nhất là trong ngày hội Ma vào thứ sáu này, chỉ còn cách năm ngày nữa thôi.

Ngày hội Ma năm ngoài chúng đã làm cho tôi tin rằng người bán hàng ở quầy giày dép trong cửa hàng Dalby Department là ma. Vì thế suốt cả mùa đông tôi đành đi một đôi giày mũi cao với những cái lỗ to tướng. Ngón chân tôi lạnh cóng.

Đôi khi tôi hình dung cảnh bọn bạn tôi chấm điểm cho nhau. Đứa nào kể được câu chuyện khiến tôi sợ nhất sẽ thắng.

Tôi rất ghét chuyện đó. Nhưng bây giờ tôi sắp là một Đứa trẻ Thần thông rồi. Vì thế ngày hội Ma lần này bọn chúng sẽ phải tìm ra một trò mới.

Có ai gọi :

_Ê, Zack!

Tôi không buồn ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách. Đó là Chris Hassler - một trong những đứa bạn của tôi ở trường.

Chris và tôi rất khác nhau. Chris lùn và mũm mĩm. Nó có mái tóc quăn đỏ rực và rất nhiều tàn nhang. Chris rất hay cười - hay là trông cứ như sắp cười.

Còn tôi thì không hề có vẻ như đang sắp phá ra cười tí nào. Ngạc nhiên quá, phải không nào? Bà nội tôi vẫn hay nói rằng tôi có đôi mắt "rất nghiêm trang", giống mọi người đàn ông khác họ nhà Pepper.

Tóc tôi thẳng và nâu, và tôi cao hơn Chris nhiều. Thực ra tôi là đứa cao nhất trong số học sinh lớp năm.

Chris gọi :

_Ê, Zack, chờ tớ với.

Tôi vẫn dán mắt vào cuốn "Những đứa trẻ Thần thông" và đi nhanh hơn.

Chris nắm lấy cánh tay tôi trong khi tôi đi qua cổng trước nhà nó. Nó hỏi :

_Có nghe thấy tớ gọi không?

Tôi giật tay ra :

_Dĩ nhiên là có nghe thấy. Nhưng tớ chỉ đang cố phớt cậu đi thôi.

Tôi nhét thật nhanh cuốn "Những đứa trẻ Thần thông" vào cặp. Chris sẽ cười ré lên nếu nhìn thấy cuốn sách.

Chris hỏi :

_Cậu giấu cái gì trong ấy đấy?

Tôi nói :

_Một món quà tuần trước bà nội tớ tặng nhân ngày sinh nhật.

Bà nội cậu không hề tặng cậu một cuốn sách nào mà tặng cậu một đôi tất có chấm tròn. Tớ có mặt trong bữa tiệc sinh nhật cậu kia mà. Nhớ không?

_Làm sao tớ có thể quên được kia chứ?

Chris cười ngoác cả miệng :

_Nào, cái con rắn mà tớ tặng cậu ấy là một món quà tuyệt vời đấy chứ? Tớ không thể không nghĩ rằng cậu tưởng đó là rắn thật. Cậu đã hét toáng lên.

Tôi thò tay vào ba lô và rút con rắn bằng cao su ra :

_Phải, có thể nó là thật lắm chứ! - tôi lắc lắc con rắn trước mặt Chris.

Chris hất con rắn đi :

_Nếu cậu ghét nó đến thế thì sao lại còn đem nó theo làm gì?

Tôi nói :

_Để cho tớ không bao giờ quên mọi người cười phá lên như thế nào khi tớ quăng vèo cái hộp về cuối phòng. Mỗi lần tớ nhìn thấy con rắn nó sẽ nhắc tớ không được để cho ai dọa mình nữa. Không bao giờ. Nhất là cậu. - Tôi bỏ lại con rắn vào ba lô.

Chris than vãn :

_Thôi nào, Zack. Cậu không thể hiểu nổi đến một trò đùa nhỏ ư?

Tôi khẳng khẳng :

_Đó không phải là một trò đùa nhỏ. Đó là nhiều trò đùa lớn. Chỉ có điều là chúng chẳng buồn cười tí nào thôi. Đó không phải là đùa.

Chris nói về bị xúc phạm :

_Tớ không hề cố ý xúc phạm cậu.

Tôi cười mũi :

_Phải, đúng. Cậu nghĩ là tớ muốn trở thành thằng ngố trong bữa tiệc sinh nhật của chính mình ư?

Chris khẽ nói :

_Zack, tớ xin lỗi. Cậu là bạn thân nhất của tớ. Và tớ thật sự muốn nói với cậu một điều. Một chuyện nghiêm túc.

Tôi hỏi:

_Chuyện gì?

Chris chậm chạp quay lại cửa nhà mình, đầu cúi xuống. Nó ngồi xuống bậc thềm. Tôi đi theo nó.

Chris bắt đầu:

_Chuyện con chó - Nó nói rất khẽ khiến tôi khó khăn lắm mới nghe thấy
- Tớ thật sự lo lắng vì nó.

Tôi nói:

_Cậu lo lắng vì một con chó ư?

Chris nhòm sang trái, rồi sang phải để xem có ai nghe mình không. Rồi nó thì thầm:

_Đây không phải là một con chó bình thường. Đó là một con chó ma.

_Một con chó ma! - Tôi quắc mắt nhìn Chris - Tôi biết thừa cậu định làm trò gì rồi.

Chris ngắt lời tôi:

_Lần này tôi không đùa đâu. Tôi không đùa. Và tôi sợ thật sự.

Zack, hãy nhớ lại con rắn ấy - tôi tự nhủ. Nhưng tôi để ý thấy đôi tay Chris. Chúng đang run bần bật. Bây giờ tôi cảm thấy mình tồi tệ vì đã nghi ngờ bạn. Tôi nói:

_Thôi được. Hãy kể cho tôi nghe.

_Thế này. Cách đây khoảng một tuần tôi bắt đầu nghe thấy tiếng một con chó tru lên vào lúc nửa đêm. Chúng tôi đi tìm con chó, nhưng không thể nào tìm thấy. Thế rồi đêm qua, bố tôi... - Chris ngần ngừ.

Tôi hỏi:

_Cái gì?

_Đêm qua bố tôi đem rác đi đổ. Và con chó ma nhảy xổ vào bố tôi - Chris nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Tôi hỏi:

_Tại sao cậu lại nghĩ đó là con chó ma?

Chris hít vào một hơi thật sâu:

_Bố tôi dùng cái thùng rác để che cho mình - nhưng con chó nhảy xuyên qua cái thùng rác.

Bây giờ đến lượt tay tôi run run. Tôi lắp bắp:

_Co..con chó ma trông như thế nào?

Chris đáp:

_Nó trắng tinh, một bên sườn có một cái đốm đen.

Chris chưa nói xong câu ấy thì chúng tôi nghe thấy tiếng nó.

Đang tru.

Tôi ngẩng phắt đầu lên - nó kia kìa. Nó đang đến ngay bên cạnh tôi. Một con chó trắng. Với một đốm đen to bên cạnh sườn.

Con chó ma!

AI ĐÃ NẰM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2:

Con chó ma gừ lên. Một tiếng gừ đe dọa. Rồi nó nhảy chồm lên tôi và quật tôi xuống. Gáy tôi đập lên bậc thang trên cùng đánh thịch một tiếng.

Một giọt nước bọt nóng hổi của con chó nhều xuống cổ tôi.

Tôi nhắm tịt mắt lại. Tôi là một con mồi chết rồi! một con mồi chết.

Chris gào lên :

_Ê này, anh bạn.

Mắt tôi vụt mở ra. Chris đang đứng phía trên tôi, ôm ghì lấy con chó. Nó kêu lên :

_Ô kìa! Đây là con chó của em họ tớ. Trong khi em họ tớ đi nghỉ hè, nhà tớ đã nuôi nó.

Tôi nhảy phắt lên và vớ lấy ba lô. Tôi không thể nào nghĩ ra cái tên nào đủ thối tha để gọi Chris Hassler. Vì thế tôi quay người lại và bỏ đi.

Chris gọi :

_Zack, cậu không điên thật đấy chứ hả?

Tôi đóng sập cánh cửa lại sau lưng. Thế đấy, tôi ra lệnh cho mình. Không được bị hố bởi những câu chuyện ma ngu ngốc đó nữa. Dù là do Chris kể. Dù là do anh Kevin kể. Dù là bất cứ ai kể lại.

Tôi vội vã đi về cuối phố. Tôi để ý những cái đèn lồng treo trên cổng vào ngôi nhà. Và trên cây sồi lớn gần góc phố Hawthorne có một dải vải màu trắng đang phất phơ trên cành.

Lễ hội Ma lần này sẽ không làm tôi sợ nữa. Không gì làm tôi sợ nữa.

Chris đuổi theo tôi, nó vừa hỗn hển thở vừa hỏi :

_Lần này cậu định giận bao nhiêu lâu đấy?

Tôi quát lên :

_Cút đi!

Chúng tôi rẽ sang góc phố, tôi nhìn thấy lưng đứa bạn thân nhất của mình, Marcy Novi. Nó đang đi tới trường. Marcy ngồi trước mặt tôi ở lớp của cô Prescott. Vì thế tôi nhận ra ngay nó mặc dù nhìn từ phía sau.

Tôi chạy về phía Marcy. Chris theo sau.

Marcy nói :

_Chào các cậu. Zack, áo khoác cậu làm sao thế kia? - Nó chỉ vào cánh tay áo của tôi.

Tôi nhìn xuống. Một vết xước chạy dài từ cổ tay áo lên tận khuỷu.

Tôi chưa kịp nói gì thì Chris đã nói :

_Sáng nay Zack đã cứu tớ. Cậu ấy là anh hùng đấy.

_Thật à? - Marcy phấn khởi hỏi.

Chris đáp :

_Thật. Zack cứu tớ khỏi hàm một con chó ma.

Marcy lắc đầu :

_Lại một trò đùa ngớ ngẩn nữa hả? Và cậu lại bị lừa hay sao, Zack?

Tôi nhún vai.

Marcy không đem mọi người ra làm trò cười. Đó là một trong những lý do khiến nó là bạn thân nhất của tôi. Nó còn là người rất chịu khó lắng nghe. Tôi có thể thật sự nói chuyện với nó mỗi khi có điều gì khiến tôi rấm rứt.

Ba đưa chúng tôi vội vã đi nốt đoạn phố và bước vào cổng trường. Khi chúng tôi đến gần lớp cô Prescott, cánh cửa bỗng bật mở. Debbie Steinfeld nhảy xổ ra hành lang. Debbie là cô bé lùn nhất lớp. Nó cố gắng xóa cái ấn tượng đó bằng cách buộc một túm tóc to tướng.

Marcy hỏi:

_Cậu định đi vào lớp bằng đường bên kia à? Chuông sắp reo ngay bây giờ đấy.

Debbie lắc đầu, bím tóc quật cả vào mặt tôi:

_Hôm nay chúng ta có cô giáo dạy thay. Cô giáo cần lấy phần mới trong tủ đồ dùng học tập.

Tôi hỏi:

_Thế cô Prescott làm sao?

Debbie đáp:

_Tớ không biết. Chắc là cô ốm, tớ đoán thế.

Chris cười:

_Cô giáo dạy thay. Tuyệt. Vậy thì chín rưỡi sáng chúng mình hãy vứt tất cả sách xuống đất. Và rồi...

Tôi cắt lời:

_Không được.

Chris nói:

_Nhưng cô giáo dạy thay để làm gì kia chứ? Đừng có dở hơi như thế.

_Tớ? Một đứa dở hơi? Cậu nghĩ tớ là một đứa dở hơi hả, Chris?

Marcy nói:

_Ồ, tớ không thể hình dung cậu làm cho cô giáo dạy thay gay go thế nào đấy. Nhưng điều đó không làm cho cậu thành một đứa dở hơi đâu.

Debbie nói:

_Tớ cuộc là Chris cũng phải ngoan ngoãn với cô giáo dạy thay này - Nó hạ giọng - Cô ấy khiếp lắm.

_Cậu nói thế nghĩa là thế nào? - Tôi hỏi và luồn tay vào balô sờ con rắn cao su. Cẩn thận đấy, tôi tự nhủ.

Debbie thì thầm:

_Zack, tớ nghĩ cô ấy là ma đấy

Tôi hỏi:

_Có chuyện gì thế? Một người đang chuẩn bị cho ngày hội Ma - Ngày Chính Thức Làm Cho Zack Sợ chứ gì? Này, quên đi nhé. Không ăn thua đâu.

Debbie khẳng khẳng:

_Nhưng cô giáo dạy thay trông như ma thật đấy. Da cô ấy trắng kinh lên được, thậm chí cậu có thể nhìn xuyên qua da được. Rất kì quặc.

Tôi đẩy bọn chúng để đi qua:

_Vậy thì tớ rất sốt ruột muốn vào lớp. Từ giờ trở đi, kì quặc chính là điều tớ thích nhất.

Tôi đẩy cửa bước vào lớp.

Và ú ớ bật ra một tiếng kêu.

Cô giáo mới của chúng tôi đúng là một con ma.

AI ĐÃ NẰM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3:

Cô giáo dạy thay không có mặt. Nơi đáng ra là hai con mắt thì lại chỉ có hai cái hốc. Và cô bay là là trên sàn nhà.

Tôi nhìn quanh lớp. Tại sao không một ai trong lớp có vẻ sợ hãi cả?

Tôi lại nhìn cô giáo dạy thay Một chiếc chàng mạng! Cô đeo một chiếc chàng mạng. Chính vì thế tôi mới tưởng cô không có mặt.

Và cô không bay là là. Cô mặc một chiếc áo dài trắng bông bành dài đến quét đất. Và một đôi giày trắng.

Và đôi găng trắng tinh. Chuyện đó chả có gì đáng sợ cả. Hơi lạ, phải. Nhưng không đáng sợ.

Tôi hít vào một hơi thật sâu và đi ngang qua phòng để về bàn mình. Tôi cảm thấy khá tự hào về mình. Tôi đã cố không kêu lên. Và không bỏ chạy. Tôi vẫn giữ được bình tĩnh và tìm được lời giải thích.

Phải, tôi nghĩ. Tôi là một Cậu bé Thần Thông.

Tôi nhìn cô giáo dạy thay chậm rãi đưa tay lên cắt mũ và chàng mạng. Mặt cô rất nhăn nheo. Và nhợt nhạt. Nhợt nhạt đến nỗi gần trắng như quần áo cô mặc. Và trông như tuyết vậy.

Xương sọ cô nhô cả lên sau làn tóc bạc mỏng dính. Chắc cô phải già đến một trăm tuổi rồi, tôi nghĩ.

Chris, Marcy và Debbie bước vào đúng lúc tiếng chuông vang lên.

Cô giáo dạy thay bắt đầu :

_Xin chào các cô các cậu. Tên ta là cô Gaunt. Ta sẽ dạy các con cho đến khi cô Prescott khỏe lại. Có thể cô Prescott sẽ nghỉ suốt cả tuần. Lát nữa trong giờ mỹ thuật chúng ta có thể làm những tấm thiệp chúc sức khỏe để gửi cô. Bây giờ mời các con đứng lên đọc Lời thề Trung thành.

Ngay sau khi chúng tôi đọc xong lời thề, cô Gaunt đưa tay lên ngăn kéo trên cùng để lấy sổ điểm danh của cô Prescott.

Cô điểm danh bằng giọng cao và run run :

_Abernathby, Danny.

_Có.

_Có à? - Cô hỏi và nhìn khắp lớp - Chỉ "có" thôi à? Vào thời của ta các cô bé và cậu bé ba giờ cũng thưa rõ tên người lớn tuổi hơn.

Danny đáp :

_Có ạ, thưa cô Gaunt.

Cô vui vẻ nói :

_Ồ, Danny, như vậy khá hơn nhiều.

Cô Gaunt gọi thêm nhiều tên nữa. Tôi nhận thấy cô để thì giờ để nói một điều gì đó với mỗi đứa trẻ sau khi đọc tên chúng trong sổ tên.

_Hassler, Christopher.

Chris đáp :

_Có ạ, thưa cô Gaunt.

_Hay quá. Giọng con rất rõ ràng, Chris - Cô Gaunt nhận xét.

Cô tiếp tục gọi tên từng đứa. Tôi tự hỏi không biết khi gọi tên tôi thì cô sẽ nói gì.

_Novi, Marcy.

Marcy trả lời :

_Có ạ, thưa cô Gaunt.

Cô Gaunt ngược nhìn Marcy :

_Tóc con đẹp quá, con thân yêu của ta.

_Cám ơn cô Gaunt.

_Pepper, Zachariah.

_Zachariah, một cái tên cổ mới đáng yêu làm sao - Cô nhắm mắt lại và thở dài.

Tôi nói :

_Mọi người đều gọi con là Zack, thưa cô Gaunt. Cả bố mẹ con cũng gọi như thế.

Cô hỏi :

_Nhưng con sẽ không phật ý nếu ta gọi con là Zachariah chứ? Con biết không, con đang làm cho một bà già rất hài lòng đấy.

Tôi thấy hai tai nóng lên. Mỗi khi tôi lúng túng bao giờ tai tôi cũng nóng bừng lên như vậy.

Tôi lúng búng :

_Nhất định rồi ạ.

Chris quay quanh ghế ngồi và ngoác miệng cười với tôi. Và nó cứ làm điệu nói đi nói lại một từ. Tôi không cần phải là một chuyên gia đọc khẩu ngữ mới hiểu được cái từ đó là dở hơi.

Sau khi điểm danh xong cô Gaunt đi đi lại lại giữa hai hàng ghế. Dường như cô đang chăm chú nghiên cứu mỗi đứa chúng tôi. Khi cô đi đến hàng ghế cuối cùng cạnh cửa sổ thì bỗng một tiếng ken két khủng khiếp vang lên trong lớp học. Tiếng động khiến rằng tôi đau buốt. Tiếng gì vậy? Tôi tự hỏi.

Tôi nhìn về phía bậu cửa sổ chỗ Homer ngồi. Homer là con chuột của lớp tôi. Nó đang kéo chiếc cối xay guồng của mình. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó chạy nhanh như vậy. Nó chạy mỗi lúc một nhanh, tiếng ken két mỗi lúc một to.

Nó làm sao ấy nhỉ? Tôi nghĩ. Chúng tôi đặt tên cho Homer là theo tên của Homer Simpson bởi vì nó giống hệt một củ khoai tây. Chạy đến đĩa đồ ăn đối với nó đã là cả một bài thể dục.

Chắc vì thế mà cái bánh xe ken két to đến thế, tôi nhận ra. Nó đã bao giờ được động đến đâu.

Cô Gaunt nhìn con Homer :

_Các con, sao nó thích thú thế kia?

Marcy nói :

_Bình thường thì nó ngủ cả ngày đấy ạ.

Cô Gaunt đi gần lại thêm mấy bước. Cô nhìn vào cái lồng của con Homer. Homer chạy càng dữ hơn.

Cô Gaunt vỗ về đùa đùa trên lòng của con chuột, nhẹ nhàng nói :

_Con chuột ngoan bé bỏng! Giờ mày sẽ im lặng, phải không nào?

Tiếng cót két bỗng im bất ngờ lập tức. Homer nhảy xuống khỏi bánh xe và ngã phịch vào đồng mặt cửa dưới đáy lồng.

Ái chà, tôi nghĩ. Cô Gaunt nên mở một trường dạy chuột thì phải. Homer chẳng bao giờ chịu nghe theo những gì tôi bảo nó.

_Các con thường làm gì sau khi điểm danh?

Tay Chris vụt giơ lên thẳng tắp. Tôi biết nó định làm trò gì rồi. Nhưng lần này tôi đã có kế hoạch để đánh bại nó.

Tôi cũng giơ tay thẳng tắp lên trời.

_Nào, Zachariah.

Tôi nói :

_Thưa cô Gaunt. Ngay sau khi điểm danh chúng con sẽ ra chơi. Và ngay sau khi ra chơi chúng con sẽ ăn trưa.

Hầu hết cả lớp cười. Phải mất lâu nữa Chris mới có thể gọi mình là thẳng dờ hơi được.

Cô Gaunt nói :

_Ồ, ta rất thích những cậu bé có khiếu hài hước. Zachariah, nói cho ta biết, con có vui thích thế không khi phải ở lại trường sau giờ học và viết lên bảng một trăm lần câu "CON HỨA SẼ KHÔNG BAO GIỜ NGÔNG NGHÊNH NỮA"?

Cô Gaunt cầm cái que chỉ để trên khay phần và đi về phía tôi. Mỗi khi Chris chơi khăm các giáo viên dạy thay, chẳng ai phạt nó cả. Vậy mà tôi vừa thử đùa đã bị nên lại rồi?

Cô Gaunt hỏi :

_Zachariah, con không thật sự định hỗn thế đâu, phải không?

Với mỗi từ cô Gaunt lại đập chiếc roi lên mặt bàn tôi.

Tôi lúng búng, nhìn theo ngọn roi :

_Không ạ, thưa cô Gaunt.

Cô Gaunt đáp :

_Ta biết. Vừa nhìn thấy con ta đã biết ngay con không phải là một cậu bé loại đó.

_Con chỉ định...

Cô đáp :

_Ồ, con không cần phải xin lỗi đâu. Với ta thì không cần. Con và ta sẽ hòa hợp với nhau mà.

Nói rồi cô đặt một ngón tay vào dưới cằm tôi. Bắt tôi phải ngẩng lên nhìn cô.

_Zachariah Pepper, ta sẽ để mắt đến con.

Ngay cả qua lần găng, ngón tay cô cũng lạnh buốt.

Lạnh như nước đá.

AI ĐÃ NẰM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4:

_Ôi, Zach-a-ri-ah! - Tôi nghe thấy tiếng Chris gọi.

Tôi nhìn thấy nó và Marcy đang ngồi ở phía bên kia tiệm cà phê. Tôi lách qua những chiếc bàn dài đến ngồi phịch xuống chiếc ghế dài bên cạnh chúng. Chris nghiêng người tới và hôn chụt một cái :

_Zach-a-ri-ah, một cái tên đẹp làm sao! - Nó kêu lên bằng cái giọng rõ ràng mà cô Gaunt rất khoái đó.

Tôi cố phớt tỉnh, hỏi :

_Thế nào, các cậu nghĩ thế nào về cô Gaunt?

Tiffany Loomis từ góc bàn gọi với sang :

_Tớ nghĩ là cảnh sát thời trang nên bắt giữ cô ấy ngay. Không biết cô ấy lấy đâu ra cái bộ quần áo ấy nhỉ?

Danny Abernathy nói :

_Có khi cô ấy tưởng hôm nay là Lễ hội Ma cũng nên.

Tiffany tán thành :

_Phải. Nhưng quần áo cô ấy còn kinh hơn cả trang phục trong Lễ hội Ma kia.

Tôi hỏi :

_Các cậu có để ý thấy da cô ấy nhợt nhạt như thế nào không? Không hiểu cô ấy có bao giờ đi ra ngoài trời không nhỉ?

Marcy đã ăn hết miếng sandwich của mình. Nó ngồi nhìn đăm đăm ra sân hời lâu rồi nói :

_Cô Gaunt có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng cô ấy dạy giỏi thật sự. Ví dụ như khi cô dạy đánh vần từ weird : Weird là một từ lạ - thường thường âm i không đi sau âm e, ngoại trừ tuân theo quy luật c.

Tôi nói :

_Cô ấy là một cô giáo giỏi. Nhưng chắc là vì cô ấy dạy lâu lắm rồi. Tôi nghĩ cô ấy phải đến một trăm tuổi.

Chris nói :

_Các cậu biết là tôi nghĩ thế nào về cô Gaunt không? Tôi nghĩ là cô ấy say đắm Zach-a-ri-ah.

Tôi quát lên :

_Câm đi.

Tiffany cười, nói :

_Tuần này cô ấy bắt cậu phải cho Homer ăn.

Tôi ngược nhìn đồng hồ của tiệm cà phê. Mười phút nữa mới hết giờ ăn trưa.

_Bây giờ tôi sẽ đi cho nó ăn. Tôi muốn cho nó ăn một ít táo trong phần của tôi.

Marcy nói :

_Tớ cũng đi. Tớ còn một mẫu cần tây.

Chris nói thêm :

_Tớ cũng đi. nhưng nó đừng hòng kiếm được miếng nào trong suất ăn của tớ.

Cả ba chúng tôi cầm ba lô và đi về phía phòng học.

Khi chúng tôi chạy vào lớp, cô Gaunt gọi :

_Này các con. Các con thật là những học sinh ham học. Còn mười phút nữa mới bắt đầu tiết học mới kia mà.

Tôi giải thích :

_Con muốn cho con Homer ăn.

Cô nói :

_Zachariah, con quả là rất chu đáo.

_Cám ơn cô ạ - Tôi lẩm bẩm. Tôi chờ Chris lên tiếng cười. Nhưng nó không cười. Nó đang nhìn chăm chăm qua vai tôi, vừa chỉ vừa nói :

_Nhìn kìa. Có chuyện gì thật khủng khiếp đã xảy ra với Homer.

_Con chó ma ăn thịt nó chắc? - tôi bật lại. Chẳng lẽ Chris lại nghĩ rằng tôi có thể bị lừa một lần nữa vì những trò ngu ngốc của nó ư?

Chris nói :

_Tớ không đùa đâu. Có chuyện gì đó rất kỳ quặc đang diễn ra.

Tôi quay lại và nhìn con chuột.

Tất cả lông trên người con Homer đã biến thành trắng tinh.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5:

Tất cả học sinh đi ăn trưa đều đã quay lại lớp. Chúng tôi xúm xít quanh chiếc lồng của con Homer.

Chris nói :

_Có khi ai đó đã đổi con chuột của chúng mình. Biết đâu đó không phải là Homer thì sao?

Marcy khẳng khẳng :

_Ồ, đó chính là Homer mà. Nhìn cái tai nó mà xem. Có thấy cái sọc nhỏ trên đó không? Các cậu có nhớ cái lần nó bị tai nạn không? Vẫn là con Homer đây mà.

Tôi nói :

_Tớ có nghe nói người ta có thể bị như thế này sau khi trải qua một chuyện gì đó rất đáng sợ. Chỉ có điều tớ không biết là đối với thú vật cũng như vậy.

Nhưng đúng thế đấy. Và tôi biết ai là người có lỗi trong chuyện này rồi.

Cô Gaunt.

Tôi nhớ sáng nay khi cô Gaunt đứng gần cái lồng, con Homer đã phản ứng lạ lùng như thế nào. Chắc thế nào cô giáo cũng có can dự vào truyện này, tôi nghĩ. Nhất định là như vậy.

Cô Gaunt đi tới sau chúng tôi, hỏi :

_Có chuyện gì vậy?

Chris đứng lùi ra khỏi cái lồng để cô Gaunt có thể nhìn thấy và giải thích :

_Homer biến thành trắng tinh.

Ngay khi vừa nhìn thấy cô Gaunt, cả người con Homer đã bắt đầu run lên bần bật. Và nó vùi đầu vào đồng mặt cửa.

Nó đang run, tôi nhận thấy. Thú vật thường biết phân biệt con người rất giỏi. Và Homer đang khiếp sợ. Ai cũng có thể nhìn thấy điều đó.

À hà, tôi nghĩ. Nếu như cô Gaunt là ma thật thì sao!

Cô Gaunt nói, cắt ngang những suy nghĩ của tôi :

_Tự nhiên biến thành trắng tinh như thế này chẳng có gì là khác thường. Rất nhiều loài vật trở thành trắng tinh khi mùa đông sắp đến. Đó là cách để chúng ngụy trang cho mình.

Danny hỏi :

_Thưa cô có phải chúng làm thế để khỏi bị các con thú khác ăn thịt không ạ?

Cô Gaunt mỉm cười với Danny :

_Giỏi lắm, Danny. Rất khó phát hiện một con vật trắng toát trong tuyết trắng. Và khó nhìn thấy có nghĩa là khó bắt được - và khó ăn thịt nữa.

_Thế có ai biết còn con vật nào khác cũng đổi màu vào mùa đông không?

Marcy nói vào :

_Con chồn ecmin có phải không ạ?

_Giỏi lắm, Marcy. - Cô Gaunt nói. - Cũng có thể đó là một biểu hiện cho thấy Homer thiếu vitamin. Điều đó cũng thường khiến loài vật thay đổi màu sắc. Có lẽ chúng ta nên hỏi thêm cô giáo dạy khoa học.

Nghĩ là cô Gaunt nói cũng có lý. Tôi lẩm bẩm :

_Ồ, mình lại bắt đầu rồi đấy. Mình gần như phát hoảng trước một chuyện vớ vẩn. Tối nay mình phải đọc cho xong cuốn "Những đứa trẻ Thần thông" mới được.

Cô Gaunt vỗ tay :

_Thôi các con, cho Homer ăn xong đi. Chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Tôi rút cái lon đựng nước của con chuột và đi tới bồn rửa mặt ở phía sau lớp để đổ nước. Cô Gaunt đi theo :

_Zachariah, con có vẻ thích thú với bài giảng khoa học nho nhỏ của ta thì phải.

Tôi không biết nói gì. Tôi biết Chris đang nhìn mình. Miệng nó lại cong lên trong cái nụ cười ngớ ngẩn đó.

Cô Gaunt không chờ tôi trả lời mà nói thêm :

_Ta thấy rất thích dạy học khi có một học sinh nhiệt tình như thế.

Tôi gật đầu và vội vã cầm lon nước đi nhanh về chỗ chuồng con Homer. Lúc tôi đi ngang qua, Chris nói thì thầm với Tiffany :

_Cục cưng của cô giáo đã đến rồi đây.

Tiffany cười khúc khích :

Lúc tôi trở lại bàn mình, cô Gaunt đã bắt đầu bài giảng lịch sử. Cô nói :

_Chiều nay chúng ta tiếp tục nghiên cứu về cuộc Cách mạng Mỹ.

Cô mở một cái hộp và lấy ra một nắm những chú lính chì cũ kỹ đặt lên bàn. Cô ra lệnh :

_Danny, mời con lãnh đạo quân Anh. Hãy lên nhận quân của mình đi.

Trong khi Danny đi lên trên lớp, cô Gaunt hỏi :

_Ai muốn nhận vai trò của George Washington?

Rất nhiều người giơ tay. Cô đưa mắt nhìn khắp phòng.

Tôi ngồi nhìn xuống mặt bàn. Trông những chú lính chì có vẻ rất hay, nhưng tôi không muốn bị cô chọn để làm bất cứ cái gì.

Cô giáo gọi :

_Zachariah, con có thể lãnh đạo quân khởi nghĩa được không?

Tôi nghe thấy Chris cười khúc khích.

Tôi lê chân bước lên bàn cô Gaunt và lấy một nắm lính chì.

Chính lúc đó tôi nhận thấy trên cổ cô Gaunt có cái gì đó. Một vết mực đỏ thẫm. Rất to và rất dài.

Tôi không muốn cô Gaunt nhận thấy mình đang nhìn cô, vì thế tôi nhìn xuống đám lính chì. Rồi tôi liếc trộm một cái nữa.

Cái vật trên cổ cô Gaunt động đây.

Nó sống!

Một con giun to tướng, nhầy nhầy bò trên cổ cô Gaunt.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6:

Con giun rất to và trông ươn ướt. Tôi nhìn cô Gaunt giơ tay lên và lấy nó khỏi cổ. Rồi cô bóp nát nó bằng những ngón tay đi găng và vứt vào sọt rác.

Tôi liếc nhìn bọn nó. Tất cả bọn chúng đang xúm xít quanh tấm bản đồ khổng lồ mà cô Gaunt đã trải ra trên sàn. Không ai để ý thấy điều gì.

Có khi đó chỉ là một màu giấy, tôi cố thuyết phục mình. Nhưng tôi không tin như vậy.

Suốt buổi chiều hôm đó tôi không nói chuyện với ai. Sau giờ học lịch sử chúng tôi làm một tấm thiệp để gửi cho cô Prescott. Sau đó đến giờ về nhà.

Marcy, Chris và tôi cùng ra về. Nhưng tôi không hề nói với chúng về những điều mình đã nhìn thấy.

Đêm đó tôi dứt khoát đọc hết cuốn "Những đứa trẻ Thần thông".

Được rồi, Zack - sáng hôm sau tôi tự nhủ khi mở cửa lớp - đã đến lúc rồi. Hôm qua mà không hề nhìn thấy con giun nào trên cổ cô Gaunt. Hãy nhớ lại xem "Những đứa trẻ Thần thông" nói gì : Bạn chỉ nhìn thấy những điều mà bạn nghĩ là sẽ nhìn thấy.

Và mày luôn luôn nghĩ là sẽ nhìn thấy một điều gì đó đáng sợ, tôi nhắc mình.

Nhưng bây giờ thì không thể nữa!

Tôi bình tĩnh đi về bàn mình và ngồi xuống. Tôi nhìn cổ cô Gaunt thật kỹ. Da trắng muốt. Chẳng có gì khác nữa. Không có con giun nào.

Cô điểm danh và tôi bắt đầu thấy thoải mái. Chúng tôi đọc Lời thề Trung thành.

Sau đó chúng tôi bắt đầu tiết toán. Cô Gaunt hỏi :

_Ai muốn lên bảng và giảng cho cả lớp biết cách nhân một số thập phân?

Tôi cố làm cho mình khuất đi. Tôi ngồi rúm xuống ghế. Tôi an toàn. Rất nhiều đứa khác giơ tay.

Cô Gaunt hỏi :

_Thế nào, Zachariah?

Tôi thú nhận :

_Thưa cô Gaunt, thực ra con rất kém về số thập phân ạ.

_Chính vì thế chúng ta mới phải đi học, đúng không nào? - Cô Gaunt hỏi. - Như vậy chúng ta mới có thể học hỏi được thêm.

_Nhưng thưa cô, con không... - Tôi cất lời, nhưng ấp úng, miệng bỗng khô khốc.

_Con không khỏe, phải không nào? - Cô Gaunt hỏi, giọng hơi cao lên. - Con nuốt hơi khó, đúng không? Con có cần phải đến gặp y tá nhà trường không? - Cô vừa nói vừa đi giữa hai hàng ghế để đến chỗ tôi.

Cô giơ tay ra định áp lên trán tôi.

Tôi lùi ra :

_Thưa cô, con không sao cả ạ. Con vẫn khỏe.

Tôi không hề muốn chạm vào bàn tay lạnh như nước đá đó một lần nữa.

Cô Gaunt lại giơ tay ra lần nữa. Đôi tay đi găng của cô có mùi gì như mùi đất. Và trông hơi bẩn bẩn.

Và khi cô đặt bàn tay lên trán tôi, tôi nhớ lại tay bà nội tôi đôi khi lạnh buốt như thế nào. Bà nội tôi bảo đó là do tuần hoàn không tốt, và người già hay bị như vậy.

Tôi buộc mình phải ngồi im. Cô Gaunt làm sao cấm được tay khỏi lạnh buốt.

Nhưng khi cô chạm vào tôi, tôi cảm thấy cái lạnh như xuyên vào trong đầu. Như một cảm giác đau nhói.

_Tốt lắm, con không sốt, Zachariah. - Cô Gaunt nói. - Hay là con sợ sẽ có sai sót và các bạn trêu chọc.

Tôi nhún vai :

_Con chẳng hiểu gì về số thập phân cả.

_Không sao đâu. Sẽ không một ai cười con cả, Zachariah. Trong lớp ta dạy thì không. Hơn nữa, ta chưa bao giờ gặp một Zachariah nào không biết nhân số thập phân cả.

Tôi nhìn quanh cả lớp. Không học sinh nào trong lớp tỏ ra sắp cười. Ngay cả Chris cũng không. Nhưng dẫu cho bây giờ bọn chúng không cười thì tôi biết thừa sau khi tan học chúng sẽ đem tôi ra làm trò cười.

Nhưng không còn cách nào khác cả. Tôi đành đi lên bảng.

_Ba mươi bảy phẩy hai mươi chín nhân với bốn trăm bảy mươi hai phẩy sáu mươi ba. - Cô Gaunt đọc. - Hãy viết lên bảng đi, Zachariah.

Tay tôi run rẩy, chỉ viết nổi những con số.

Cô giáo nói :

_Tiếp tục. Bây giờ viết kết quả ra đi.

Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn, nói :

_Con không thể.

_Tại sao lại thế, Zachariah? - Cô Gaunt hỏi.

_Tại vì con không biết phải làm thế nào cả.

Chẳng lẽ cô Gaunt định bắt tôi đứng đây cả ngày sao? Tôi bắt đầu hoảng sợ, hai tai nóng lên.

Cô Gaunt quả quyết nói :

_Zachariah, con có thể làm được đấy. Ta biết là con có thể làm được mà, đúng không?

Cô bước về phía tôi.

Cót két. Cót két. Cót két. Tôi lại nghe thấy tiếng con Homer trong lồng đang cuống cuống kéo cái cối xay.

Cô Gaunt nói :

_Yên nào, Homer. Để yên cho Zachariah tập trung suy nghĩ nào.

Tiếng cóc két im bặt.

Tay tôi bơi bơi trong không khí. Tôi vê vê viên phấn giữa mấy ngón tay nhưng chẳng cảm thấy gì cả. Những ngón tay tôi đờ đẫn cả ra.

Có chuyện gì thế nhỉ? Tôi cảm thấy như tay mình bị nam châm hút lên. Và giờ lên bảng.

Rồi tôi bắt đầu viết. Tay tôi cứ viết hết con số này đến con số khác.

Cô Gaunt nói rất tự hào :

_Giỏi lắm, Zachariah. Ta biết là con có thể làm được mà.

Nhưng tôi biết không phải mình làm phép tính đó. Một cái gì đó đã làm thay tôi.

Một cái gì đó đã điều khiển cánh tay tôi.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7:

Tay tôi lại thông xuống cạnh sườn. Viên phẫn văng khỏi tay. Nó rơi xuống sàn và gãy.

Cô Gaunt nói :

_Giỏi lắm, Zachariah. Con có thể về chỗ.

Tôi loạng choạng đi giữa hai hàng ghế để về chỗ và ngồi vào ghế. Tay tôi hơi đau đau. Ngứa ngứa.

Tôi nhìn xuống tay và lắc lắc ngón tay.

Tôi ngược nhìn cô Gaunt. Cô mỉm cười với tôi vẻ tự hào - và nháy mắt.

Chính là cô - tôi nghĩ. Cô Gaunt đã bắt tôi viết ra những con số chính xác. Cô đã điều khiển cánh tay tôi.

"Những đứa trẻ Thần thông" chả hề nhắc đến những chuyện như thế này. Tôi phải nói cho Chris và Marcy biết. Đây không phải là chuyện do tôi tưởng tượng ra. Đây là chuyện có thật.

Khi tiếng chuông báo giờ ăn trưa vang lên, tôi lao ngay ra cửa. Tôi đứng ngoài hành lang chờ Chris và Marcy.

Nhìn thấy tôi, Marcy reo lên :

_Cậu làm toán giỏi đấy.

Chris tán thành :

_Đúng thế.

Tôi bảo chúng :

_Không phải tớ làm đâu.

Chris hỏi :

_Cậu nói thế nghĩa là thế nào?

Tôi ra hiệu cho bọn chúng đi xa khỏi cửa. Tôi không muốn cô Gaunt - hay bất cứ ai khác - nghe thấy tôi nói gì.

Tôi nhắc lại :

_Không phải tớ làm đâu. Tớ chẳng biết đáp số là bao nhiêu, và tớ cũng không hề động đậy tay.

Chris hỏi :

_Cái gì?

Tôi thì thầm :

_Cô Gaunt đã điều khiển tớ. Bà ấy làm cho tay tớ chuyển động. Bà ấy là ma đấy. Tớ biết chắc như vậy.

Chris khoanh tay trước ngực và lùi lại vài bước, ré lên :

_Không!

Và nó bắt đầu cười.

Marcy khấn khoản :

_Nào, Zack.

Tôi khẳng khẳng :

_Thử nghĩ mà xem. Đúng vào hôm cô giáo mới xuất hiện thì Homer biến thành trắng xóa. Nếu bị sợ hãi thì người ta sẽ bị bạc cả tóc, đúng không nào?

Chris đùa :

_Mẹ tớ bảo là từ cái hôm có tớ thì tóc mẹ tớ trở nên bạc trắng.

Marcy không để ý đến lời Chris :

_Cô Gaunt đã giải thích hiện tượng Homer trở nên trắng tinh rồi, nhớ không? Để ngứa trang hoặc vì thiếu vitamin.

Tôi khẳng khẳng :

_Nhưng còn có những chuyện lạ lùng khác nữa xảy ra.

Chris xen vào :

_Phải, đừng quên. Đó là chuyện Zack tìm được lời giải đúng cho câu hỏi về số thập phân.

Marcy đập vào vai Chris.

Tôi nói :

_Marcy, Chris nói đúng đấy. Tớ có biết cách giải đâu. Tớ nói cho các cậu biết : cô giáo đã làm cho tay tớ chuyển động. Còn một chuyện nữa. hôm qua tớ nhìn thấy một con giun trên cổ cô Gaunt, và thậm chí bà ta chẳng buồn bận tâm vì nó. Bà ta chỉ bắt nó đi thôi.

Marcy kêu lên :

_Tởm!

Chris đế vào :

_Tuyệt!

Tôi hỏi :

_Vậy thì chúng ta phải làm gì với cô Gaunt đây?

Chris nói :

_Đem cho bà ấy một chai thuốc Đuối Giun chẳng? Tớ đã cho con chó của em họ tớ thứ đó đấy.

Thực sự tôi chẳng trông mong Chris giúp được gì cho mình. Nhưng Marcy sẽ nói gì?

Marcy lắc đầu :

_Quả thật bà ta rất đáng kinh, Zack. Nhưng bà ta không phải là ma. Chẳng có ma quỷ gì đâu.

Ngay cả Marcy, bạn thân nhất của tôi, cũng không tin tôi. Vậy tôi biết làm gì bây giờ?

Marcy nắm cánh tay tôi và kéo tôi đi dọc hành lang :

_Thôi đi ăn đi. Biết đâu sau khi ăn trưa xong cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Chris nói khi đi theo chúng tôi tới tiệm cà phê :

_Tớ đói đến nỗi có thể ăn hết cả một con ngựa ma.

Đột nhiên tôi dừng lại. Marcy hỏi :

_Sao thế?

_Chẳng sao cả. Tớ để quên phần ăn trưa ở bàn. Tớ sẽ đến chỗ các cậu sau.

Tôi chạy nhanh dọc hành lang. Nếu như cô Gaunt vẫn còn ở trong lớp học thì tôi sẽ bỏ không ăn trưa, tôi nghĩ. Bởi vì nhất định tôi sẽ không chịu vào lớp một mình đâu.

Tôi nhòm vào. Lớp vắng tanh.

Tôi vội vã đi tới chỗ bàn mình và mở nắp bàn ra.

Có cái gì trắng trắng rơi xuống đất.

Đó là một chiếc găng tay của cô Gaunt.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8:

Tại sao một chiếc găng tay của cô Gaunt lại ở trong ngăn bàn của tôi? Tôi băn khoăn. Chắc bà ta đã ng loanh quanh đâu đây, tôi đoán. và chẳng may đánh rơi chiếc găng tay ở đây.

Trong bữa ăn trưa tôi không nói gì với Marcy hay Chris về chiếc găng tay. Thật sự tôi không thích thấy nói chuyện nữa.

Sau giờ ăn trưa chúng tôi đi vào lớp. Cô Gaunt chưa kịp nói gì Chris đã giơ tay thẳng tắp.

Ôi, không - tôi nhấp nhồm trong ghế. Nó sắp nói cho mọi người biết những điều tôi kể. Nó sắp nói với mọi người rằng cô Gaunt là ma.

Chris nói :

_Thưa cô Gaunt, sắp đến Lễ hội Ma.

Tôi ngồi xuống và buông một tiếng thở phào. Chris nói :

_Và cô Prescott nói rằng chugns con sẽ có một buổi liên hoan vào thứ sáu tới.

Cô Gaunt nói :

_Vậy thì các con sẽ có buổi liên hoan đó. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu bằng những thứ cần có.

Debbie nói to :

_Bánh quy.

Cô Gaunt bắt đầu viết lên bảng. Viên phấn gãy và rơi khỏi tay bà ta. Bobby Dreyfuss nhặt lên đưa cho bà. Nó ngồi ngay bàn đầu.

Tôi không đọc được những chữ cô Gaunt viết trên bảng. Các chữ to bé không đều nhau. Và rất nghiêng ngả.

Marcy nói :

_Các thứ để trang trí.

Viên phấn cọ lên bảng trong khi cô Gaunt viết tiếp danh sách. Bà ta lại đánh rơi viên phấn.

Bobby lại nhặt viên phấn lên đưa cho bà ta và hỏi :

_Tay cô làm sao thế ạ?

Cô Gaunt nói :

_Cô hơi bị viêm khớp. Khi già người ta hay bị thế mà.

Bobby hỏi :

_Thưa cô Gaunt, thế tay kia của cô có bị viêm khớp không ạ?

Tôi thấy cô Gaunt lúc nào cũng đút tay phải vào trong áo. Có phải là bà ta thường viết bằng tay ấy không nhỉ? Tôi nghĩ hình như có, nhưng không nhớ rõ.

Cô Gaunt nói :

_Tại sao chúng ta lại không tập trung vào những thứ cần cho buổi liên hoan nhỉ?

Bobby nói :

_Nhưng con chỉ...

Cô Gaunt nói về cứng nhắc :

_Nào Bobby. Tiếp tục danh sách đi.

Cô gaunt bỏ viên phấn xuống khay và nói :

_Có lẽ chúng ta chẳng cần lập danh sách làm gì nữa. Debbie, con thích nước giải khát gì nào?

Debbie ngập ngừng hỏi :

_Cô muốn nói là đồ uống ấy ạ?

Cô Gaunt đáp :

_Đúng thế, cưng ạ. Thường thường trong một bữa tiệc Lễ hội Ma người ta hay thích uống rượu táo. Con có uống được thứ đó không?

Debbie nói :

_Có ạ, thưa cô Gaunt.

_Thế đĩa và tách thì thế nào?

Danny vẫy tay lên trời :

_Bố con làm ở Dalby. Con tin là bố con có thể cho chúng ta dùng miễn phí được.

Cô Gaunt nói :

_Tốt lắm. Con hãy cảm ơn bố con hộ chúng ta.

Chris hỏi :

_Có được chơi các trò chơi không ạ? Chúng con đã quên được một ít tiền ạ.

Cô Gaunt hỏi :

_Các con định chơi trò gì, Chris? Một trò gì đó kiểu như Buộc Đuôi Vào Lừa ư?

Chris nói :

_Kiểu như Đóng Nanh Cho Ma Sói thì hơn ạ. Hay là Người Chết Dừng Đứng vậy?

_Những trò đó nghe có vẻ hơi đáng sợ, phải không nào? - Cô Gaunt hỏi. Chẳng lẽ bon trẻ các con lại thích những trò đó thật ư?

Chris khẳng khẳng :

_Đây là Lễ hội Ma kia mà. Phải sợ mới được ạ. Con cuộc là chúng ta sẽ tìm được trò gì đó thật hay ở tiệm Dalby.

Cô Gaunt nói :

_Thế sao các con không thử đến tiệm Mua Đến Khi Nào Ngã xem sao. Đó là một chỗ mới ở gần tiệm Stop"N". Hãy đi cùng với Zack và Marcy. Các bạn ấy có thể giúp con chọn các thứ trang trí ở đó đấy. Nhưng đừng có mua thứ gì khủng khiếp quá đấy nhé.

Hồi chuông hết giờ vang lên. Tôi nhảy ra khỏi ghế và đi ra cửa.

Cô Gaunt gọi theo :

_Zachariah, con có thể ở lại đây một lát không?

Tôi hỏi :

_Chỉ một mình con thôi ạ?

Bà ta nói :

_Đừng lo. Ta chỉ muốn hỏi con một câu nhỏ thôi, cưng ạ.

Cô Gaunt chờ cho đến khi tất cả mọi người đã rời khỏi lớp. Rồi bà ta đóng cửa lại và quay về phía tôi.

Bà ta hỏi :

_Đưa lại cho ta được không?

_Đưa gì ạ, thưa cô Gaunt?

Bà ta nói :

_Zachariah, con đang giữ một vật của ta.

Tôi nói :

_Con có lấy gì đâu. Thật mà.

Bà ta nói :

_Nhưng ta nhìn thấy con bỏ nó vào trong túi áo, cưng ạ. Chắc là bây giờ nó vẫn ở trong đó mà.

Tôi thò tay vào túi áo. Chiếc găng tay của cô giáo. Tôi quên đứt mất là mình đã nhét vào đó.

Tôi rút chiếc găng tay ra. Nó tuột khỏi tay tôi và rơi xuống đất.

Cô Gaunt hỏi :

_Zachariah, con có thể nhặt chiếc găng tay đó lên cho ta được không?

Trong khi cúi xuống, tôi nói ;

_Thưa cô Gaunt, con rất áy náy vì cô bị đau khớp ạ.

Nói rồi tôi đưa cho cô chiếc găng tay.

_Đau khớp gì kia, cưng?

_Nhưng mà cô nói với Bobby...

Cô Gaunt nói :

_Ồ, Bobby quá tọc mạch. Ta phải nói gì đó với nó chứ, đúng không nào?

Bà ta đưa tay trái ra để cầm lấy chiếc găng tay. Rồi rút tay phải giấu dưới vạt áo ra.

Trên ngón tay chẳng có chút da nào cả!

Toàn xương.

Xương của một bàn tay người.

AI ĐÃ NẸM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9:

Tôi bảo Marcy và Chris :

_Tay bà ta - thật là kinh khủng. Không có một tí da nào trên đó cả.

Đầu gối tôi cứng lại khi tôi nói ra điều đó.

Chúng tôi đang trên đường đến tiệm để mua đồ trang trí cho lễ hội - đến cái tiệm mà cô Gaunt nói.

Tôi nói thêm :

_Và lẽ ra chúng ta không nên đến cái tiệm này. Chúng ta không nên làm bất cứ điều gì cô Gaunt bảo.

Chris nói :

_Tớ biết cậu rồi. Nhưng cậu nhìn bàn tay cô giáo bao nhiêu lâu nào?

Tôi thừa nhận :

_Chỉ thoáng qua thôi. Cho đến khi bà ta đi xong găng vào tay. Nhưng thế là đủ rồi. Tớ đã bảo các cậu rồi - cô Gaunt là một con ma.

Marcy nói :

_Nào, Zack. Khi người ta già đi sẽ như thế đấy. Người ta bị gầy đi rất nhiều.

Tôi khẳng khẳng :

_Không phải chỉ là gãy đi đâu. Đó là xương - trông như xương của một bộ xương người thật sự.

Chris chỉ về phía trước và nói :

_Nhìn kia! Kia rồi. Cửa hàng đồ trang trí kia rồi.

Tôi nhìn sang bên kia đường. Đúng vậy, cửa hàng đó kia rồi. Cô Gaunt nói tên cửa hiệu là Mua Đến Khi Ngã. Nhưng biển hiệu trên cửa hàng lại đề là Mua Đến Khi Ngã Xuống Chết.

Nhìn thấy tấm biển, Chris trêu tôi :

_Ô...ô.ô. Zack, trong ấy thế nào cũng có ma đấy. Có chắc là cậu dám vào không?

Marcy sang đường, nói :

_Chris, thôi đi đừng có ngớ ngẩn thế nữa.

Chúng tôi đến gần cửa hiệu, tôi nói :

_Hình như không mở cửa. Tớ chẳng thấy có ánh đèn nào bên trong cả.

Marcy là người đầu tiên đến trước cửa hiệu. Nó nói :

_Ồ, tớ hiểu rồi. Người ta sơn cửa sổ toàn màu đen. - Nó áp mặt vào cánh cửa sổ đen ngòm, khum tay che mắt. - Tớ chẳng nhìn thấy cái gì trong đó cả.

Nó đẩy cửa. Cánh cửa mở ra một cách dễ dàng.

Trong nhà, chỉ có một bóng đèn trần treo trên trần. Nó đứng đưa tới lui, tới lui và hắt thành những bóng đen đáng sợ.

Cửa hàng có vẻ rất rộng, nhưng trong ánh sáng tối mờ mờ này khó mà nói chắc được. Và hình nhwu vắng tanh không có một ai.

Chris gọi :

_Này, có ai ở đây không đấy?

Không ai trả lời.

Cánh cửa sập lại sau lưng chúng tôi.

Chris lại gọi :

_Có ai ở đây không đấy?

Tôi nghe thấy tiếng sột soạt nho nhỏ. Rồi im lặng.

Mắt tôi đã quen với bóng tối. Cửa hiệu xếp đầy những chiếc giá đựng hàng cao đến tận trần nhà. Phía sau những cái giá hàng đó, phần sau của cửa hiệu chìm trong một ánh sáng đỏ thẫm.

Marcy nói :

_Thôi chúng mình đến Dalby đi. Chỗ này kinh lắm.

Tôi tán thành :

_Phải.

Chris cãi lại :

_Tớ muốn ở đây. Cuộc là chúng mình sẽ tìm được một thứ gì đó rất tuyệt cho Lễ hội Ma. Với lại tớ đã hứa với mẹ tớ là bốn giờ sẽ có mặt ở nhà. Tớ không đủ thời gian để đi chỗ khác nữa đâu.

Chris vội vã đi dọc những lối đi chật hẹp giữa hai hàng giá.

Tôi đi theo Chris. Tôi không muốn nó nói với tất cả mọi người ở trường là tôi sợ mất vái khi bước vào một cửa hiệu bán đồ trang trí cho Lễ hội Ma.

Mọi thứ có mùi là lạ. Kiểu như mùi mốc - hoặc mùi nấm. Và sàn nhà có vẻ lổn nhổn không bằng phẳng. Tôi nghe thấy có gì sào sạo dưới chân mình.

Phía sau tôi Marcy lẩm bẩm :

_Làm thế nào có thể mua cái gì ở đây một khi chẳng nhìn thấy gì kia chứ?

Chúng tôi bước tới vài bước nữa.

Sào sạo. Sào sạo. Sào sạo.

Marcy hỏi :

_Cái gì kêu ấy nhỉ?

Tôi nhìn xuống sàn nhà, nói :

_Tôi không biết

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cập nhật sau.....

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11: ... Vừa bước ra khỏi cửa tiệm, tôi hỏi ngay Marcy:

- Thế nào? Bây giờ cậu đã tin tớ chưa?

Marcy hỏi:

- Tin cái gì kia?

-Tian rằng cô Gaunt là ma.

- Zack, cậu thật là kỳ cục.

Tôi rút lên thật sự:

- Sao cậu lại có thể nói như vậy được? Tất cả những thứ liên quan đến cô giáo đều lạ lùng - kể cả ông bạn Sangfwad và cái cửa hiệu khủng khiếp đó.

- Ông Sangfwad cũng hơi kỳ lạ... - Giọng nó nhỏ đi.

- Hơi kỳ lạ? - Tôi ré lên. - Con vật cưng của ông ta là một con chuột! Và cậu không nghe thấy ông ta nói gì à - ông ta nói là cô Gaunt và ông ấy sống ở đây từ hồi nào đến giờ.

Marcy hỏi:

- Thế thì sao?

- Thế cậu không thấy lạ là chúng ta chưa hề trông thấy ai trong hai người họ bao giờ à?

- Nhưng... - Marcy toan nói.

Tôi cắt lời Marcy:

- Chiều mai khi tan học cậu hãy đi với tớ. Tớ sẽ theo dõi cô Gaunt. Tớ sẽ tìm được chứng cứ thật sự.

Marcy nói:

- Được.

Tôi vui mừng nói:

- Vậy có nghĩa là cậu đã tin tớ ư?

Marcy đáp:

- Không. Tớ sẽ đi với cậu để chứng minh một lần - cũng là lần cuối cùng là chẳng có một thứ gì gọi là ma quỷ cả.

- Cô Gaunt là ma, Marcy. Cậu sẽ thấy.

Liệu tôi có nói đúng không? Liệu cô Gaunt có phải là một con ma thật sự không?

Bây giờ tôi không tin chắc vào điều gì nữa.

Nhưng chúng tôi sẽ theo dõi cô Gaunt. Và cuối cùng thế nào chúng tôi cũng sẽ biết được.

Tôi không hề biết cái quyết định đó của mình sẽ dẫn tôi đến đâu

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12: Theo dõi

... Sáng hôm sau chúng tôi đi học bằng xe đạp. Chúng tôi định sau đó sẽ dùng xe đạp để đi theo cô Gaunt.

Tôi sốt ruột chờ tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Nhưng càng về sau tôi lại càng cảm thấy sợ. Nếu cô Gaunt bắt được chúng tôi đang theo dõi thì sao?

Ngay cả khi bà ta không phải là một con ma thật thì bà ta vẫn sẽ rất tức giận. Và chúng tôi sẽ gặp lời thôi to.

Nếu bà ta đúng là một con ma thì mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn.

Không hiểu ma sẽ làm gì nếu có kẻ làm vướng chân nó?

Tôi không biết. Và tôi cũng không muốn biết.

Cuối cùng tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Marcy và tôi trốn sau đài kỷ niệm nhà trường trong hành lang trước. Chúng tôi nhìn bọn học sinh ta học ra về.

Rồi cô Gaunt xuất hiện. Bà ta đi đến gần hai cái cửa sắt nặng nề. Tôi nhận thấy đứng trước hai cánh cổng đó trông bà ta gầy guộc và mỏng manh làm sao. Tôi băn khoăn không biết bà ấy có cảm thấy kho mở hai cánh cổng ấy không. Tôi thì luôn cảm thấy chúng rất nặng. Nhưng khi bà ấy vừa nắm vào cái chốt và đẩy thì cánh cổng đã bật tung ra.

Tôi thì thầm với Marcy:

- Thấy chưa? Cậu thấy bà ta mở cánh cổng đó dễ dàng như thế nào rồi chứ? Bây giờ cậu nghĩ thế nào?

Marcy nhìn tôi trừng trừng - cứ như là tôi hoàn toàn mất trí.

Nhìn trả hay cãi nhau với Marcy lúc này cũng chẳng có ích lợi gì, tôi nghĩ. Cả hai chúng tôi sẽ tìm được chứng cứ ngay thôi mà.

Khi cánh cổng khép lại, chúng tôi rón rén đến gần nó. Chúng tôi mở hé nó ra và nhìn cô Gaunt đang leo xuống các bậc thềm.

Bà ta đi về phía sân trường. Khi bà ta vừa khuất sau mấy bụi cây chúng tôi vội chui ra.

Tôi kêu lên:

- Ôi không! Chúng ta mất dấu mà ấy rồi.

Marcy bấm vào sườn tôi:

- Chưa đâu.

Marcy nói đúng. Cô Gaunt vẫn kia - vừa từ bụi cây đi ra. Đang đi xe đạp.

Trong khi chúng tôi chạy đến chỗ để xe đạp của mình, tôi nói:

- Tớ không tin là bà ta cũng đi được xe đạp. Bà ấy quá già rồi.

Chúng tôi nhảy lên xe đạp và đuổi theo.

Khi chúng tôi đến được ngã tư đầu tiên thì cô Gaunt đã biến mất.

Marcy nói:

- Cậu có nghĩ bà ta ré trái để lên đường công viên không?

- Tổ không biết. Chúng mình phải đoán thôi.

Đèn bật sang xanh, chúng tôi rẽ trái lên đường công viên. Cô Gaunt kia rồi - ngay phía trước chúng tôi.. Tôi kêu lên:

- Đây rồi!

Cô gaunt lại rẽ phải. Vào phố Fear.

Tôi nhớ lại anh tôi - Kevin - đã kể cho tôi nghe về phố Fear như thế nào. Anh ấy đã nói ở đó có những con ma rất độc ác.

Tôi thì thầm với Marcy:

- Đây. Cô Gaunt sống ở phố Fear.

Marcy quả quyết nói:

- Dẫu bà ấy sống ở phố Fear thật thì cũng chẳng chứng minh được bà ấy là ma.

Chúng tôi đạp xe qua những ngôi nhà trên phố Fear. Hầu hết các ngôi nhà đã được sửa chữa lại. Một số ngôi nhà thì đã hoàn toàn đổ nát với những cái cổng xiêu vẹo và sơn tróc ra từng mảng.

Và một số đã hoàn toàn bỏ không. Trùm lên những ngôi nhà đó là bóng của tòa biệt thự đã bị cháy rụi của phố Fear. Tòa biệt thự đó quả thật rất đáng sợ.

Chúng tôi đạp xe qua nhanh ngang qua tòa biệt thự. Đuổi theo cô Gaunt hết khúc quanh này đến khúc quanh khác.

Chiều bắt đầu xuống. Trong bóng chạng vạng, phố Fear thật đúng với cái tên của nó - rất đáng sợ. Không hề thấy bóng một chiếc xe nào trên

đường. Không có người đi bộ. Không có một chiếc xe đạp nào khác. Không hề thấy một bóng người.

Tìm tôi bắt đầu đập thành thịch. Ở đây đáng sợ quá. Tôi chỉ muốn quay lại và đi về nhà.

Tôi toan định gợi ý điều đó thì Marcy lên tiếng trước:

- Nhìn kia! Bà ấy đi chậm lại rồi.

Tôi nói:

- Tơ cá là sắp đến nhà bà ta rồi.

Tôi nhìn cô Gaunt xuống khỏi chiếc xe đạp.

Bà ta dựa chiếc xe đạp vào một cía cổng sắt lớn.

Cổng của nghĩa địa phố Fear!

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13: Truy tìm trong nghĩa địa

... Tôi chậm rãi đẩy cánh cổng sắt. Cmar giác lạnh buốt như những cánh tay của cô Gaunt.

Tôi tiếc nhìn Marcy. Rõ ràng cậu ấy đang chờ tôi bước vào trước. Tôi hỏi:

- Thế nào, bây giờ cậu nghĩ gì?

Marcy đáp:

- Người ta vẫn hay đi thăm mộ, cậu biết thừa rồi còn gì.

Nhưng hình như tôi nghe thấy một chút run run trong giọng của Marcy.

Tôi lách qua cánh cổng. Marcy đi ngay sau tôi. Tôi cảm thấy như đang đột nhập. Dường như các thiên thần bằng đá trong nghĩa địa đang nhìn chúng tôi với vẻ không đồng ý.

Chúng tôi chạy qua hết ngôi mộ này đến ngôi mộ khác. Chú ý mình sau những tấm bia đá trước khi nhảy sang ngôi mộ bên cạnh. Phải rất cẩn thận mới được. Chúng tôi không hề muốn cô Gaunt phát hiện ra chúng tôi.

Một cơn lốc bất ngờ cuộn những chiếc lá vàng xoáy tròn. Xoáy tròn trên những tấm bia mộ.

Những tia nắng mặt trời cuối cùng cũng đã nhạt hẳn. Tôi chợt rùng mình trong bầu không khí trong bầu không khí lạnh lẽo.

Cô Gaunt len lỏi qua những nấm mộ. Marcy và tôi len lỏi theo sau.

Marcy thì thầm, chỉ xuống đất:

- Zack, nhìn kia!

Tôi nhìn xuống. Một làn sương xám không biết từ đâu ra cuồn cuộn phủ quanh chân chúng tôi:

- Ở, ở đâu ra thế này?

Màn sương chậm chậm dâng cao đến tận đầu gối chúng tôi. Chúng tôi đứng nhìn nó dày dần và cao dần.

Tôi lo lắng:

- Có lẽ chúng mình nên quay lại thôi. - Nhưng rồi tôi lại đổi ý. - Không, không thể. Chúng ta phải đi theo cô Gaunt.

Nhưng khi tôi ngẩng lên thì cô Gaunt đã biến mất.

Tôi kêu lên:

- Bà ta đâu rồi?

Marcy nói và nheo mắt cố nhìn qua làn sương mờ xám:

- Tôi không biết. Sương dày quá. Tôi nghĩ chúng mình nên quay về thôi.

Tôi tán thành:

- Được rồi! Được rồi! Nhưng quay về đường nào đây?

Marcy nói:

- Cứ đi theo tôi.

Rồi nó bắt đầu chạy ngoắt ngoéo qua những tấm bí mộ.

Tôi cố đuổi theo gọi:

- Marcy, chậm lại nào!

Marcy vấp phải một cái gì đó - có lẽ là một hòn đá. Tôi cũng không rõ nữa. Bây giờ sương đã bao kín mọi vật. Marcy ngã xống đất nghe đánh thịch một tiếng. Nhưng cậu ấy nhòp dậy ngay và còn chạy nhanh hơn trước.

Tôi gọi:

- Marcy, chậm lại! Tớ chẳng nhìn thấy cậu đâu cả!

Marcy lại vấp ngã lần nữa.

Tôi nhìn thấy cánh tay của Marcy cuống cuồng vung lên trong màn sương. Cậu ấy gào lên:

- Zack! Cứu tớ với!

Rồi cậu ấy biến mất, tôi không thấy cậu ấy nữa..

Tôi chờ. Chờ cho cậu ấy nhòp dậy - như thế tôi mới có thể biết là phải đi đường nào.

Nhưng Marcy không nhòp dậy

Tôi gào lên:

- Marcy! Cậu ở đâu?

Marcy đã biến mất.

AI ĐÃ NẰM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14: Sự thật

... - Marcy! - Tôi gọi. Lần này to hơn. - Marcy!

Không có tiếng trả lời.

Tôi nhích lên trước một tí.

Lúc này màn sương đã cuộn bao lấy người tôi. Không thể nhìn thấy cái gì cả.

Marcy đi đâu rồi? Cậu ấy đâm phải cô Gaunt rồi ư? Phải chăng lúc này cô Gaunt đã bắt được cậu ấy?

Tim tôi như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Màn sương trở nên lạnh buốt, và tôi bắt đầu run. Nhưng tôi vẫn cứ đi tới, vừa đi tôi vừa gọi tên Marcy:

- Marcy! Cậu ở đâu? Marcy?

- Zack, tớ ở đây!

Tôi đi về phía có tiếng Marcy - và chân tôi chợt bị văng đi dưới đất.

Tôi ngã nhào xuống - nhào xuống một nơi hoàn toàn tối tăm.

Và đột nhiên tôi chạm đất - xuống một nơi nào đó ướt át và rất cứng.

- Ôi! - Tôi rên lên và xoa vào đầu mình.

Trong khi tôi lồm cồm bò dậy, một bàn tay lạnh buốt thò ra từ nơi tối tăm và nắm lấy cánh tay tôi. Tôi hét lên và vùng vẫy một cách tuyệt vọng:

- Bỏ tôi ra!

- Zack! Yên nào! Tớ đây!

Tôi kêu lên nhẹ cả người:

- Marcy! Bọn mình đang ở đâu thế này?

- Tớ nghĩ bọn mình đã ngã vào một ngôi mộ.

- Một ngôi mộ ư? Ôi, kinh quá! - Tôi hét lên. - Chỉ có chúng mình ở dưới này thôi sao?

Marcy gất lên:

- Dĩ nhiên là chỉ có chúng mình ở dưới này thôi. Chính vì thế chúng mình mới bị ngã vào một ngôi mộ rỗng.

Tôi nói:

- Được rồi, được rồi. Chỉ có tớ nghĩ rằng... biết đâu... biết đâu cô Gaunt cũng ở dưới này thì sao?

- Zack, lúc chúng mình mất hút bà ấy thì bà ta đang đi về hướng khác kia mà.

Tôi nói:

- Ồ, phải.

Marcy thở dài.

Tôi nói và nhìn quanh cái hố chìm dưới mặt đất:

- Dưới này thực sự kinh quá. Làm thế nào lên được bây giờ?

Marcy đáp:

- Câu hỏi hay đấy.

Tôi đứng dậy và. Rồi cả tôi và Marcy cùng cố nhảy lên khỏi mộ.

Nhưng bức vách cao quá.

Chúng tôi cố gắng mò tìm trên vách mộ xem có một hòn đá, một cái rễ cây gì đó để nắm lấy mà leo lên. Nhưng chỉ thấy những hìn đất tuột đi ngay khi chúng tôi bám vào.

Tôi nói với Marcy:

- Này, tớ nghĩ thế này. Cậu đỡ tớ lên trước đi. Sau khi tớ lên được tớ sẽ kéo cậu lên.

Marcy đan hai bàn tay vào nhau. Tôi đặt chân lên đó và cố gắng lấy hết sức nhún một cái. Hai tay tôi giơ lên và sờ thấy miệng mộ.

Tôi hét lên:

- Tớ thoát rồi.

Tôi bám lấy hai mép hố, chân vẫn lủng lẳng trong mộ. Marcy đẩy tôi lên và tôi đã thoát được ra ngoài.

Rồi tôi cúi xuống và kéo Marcy lên.

Marcy ngã lộn ra ngoài, cả hai chúng tôi cùng lộn nhào, động đầu xuống đất.

Marcy rên lên:

- Ôi, không!

Tôi hỏi:

- Cậu bị đau à?

Marcy không trả lời tôi mà chỉ nhìn trừng trừng ra phía trước. Ngay cả trong bóng tối tôi cũng nhìn thấy cậu ấy đang run. Cuối cùng Marcy cũng nói:

- Zack, nhìn đi!

Marcy đang nhìn tấm bia mộ. Tấm bia mộ đặt trên đầu ngôi mộ rỗng.

Tấm bia rất cũ.

Tôi không đọc nổi hàng chữ khác trên đó.

Tôi đến gần và nheo mắt đọc:

EVAGELINE GAUNT

SINH NĂM 1769. MẤT NĂM 1845.

YÊN NGHỈ TRONG THANH BÌNH.

Tôi rú lên:

- Đó là mộ của bà ấy! Chúng ta đã ở trong mộ của bà ấy!

AI ĐÃ NẸM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15:

... Tôi kêu lên:

- Bà ấy là ma! Chúng mình hãy ra khỏi đây ngay. Trước khi bà ấy tìm đến chúng ta.

Chúng tôi chạy trong nghĩa địa, vấp phải những hòn đá và những ngôi mộ nằm dài rác.

Chúng tôi chạy và chạy. Nhưng chúng tôi vẫn chỉ ở đâu đó gần lối vào. Marcy kêu lên:

- Rối tinh cả lên thế này! Chúng mình toàn chạy nhanh thôi.

Tôi dừng lại, đưa mắt láo liên nhìn hai bên. Cô tìm cho ra một cái móc nào đó để có thể nhận ra đường.

Sương bắt đầu dâng cao hơn và tôi nhận ra một hàng rào gần đấy. Tôi kêu lên:

- Đưa qua chỗ kia kìa.

Tôi vạch hàng rào và giữ nó cho Marcy lách qua. Những cái gai nhỏ đâm vào tay tôi. Nhưng tôi chẳng quan tâm.

Trong khi tôi chui theo Marcy để ra ngoài, tôi gọi:

- Nhìn kìa! Cổng vào đấy! Chúng mình ra gần tới nơi rồi.

Chúng tôi chạy như... à mà đúng là ma đuổi ra cổng, nhảy lên xe đạp và đạp nhanh nhất có thể. Cả hai đứa đề không nói năng gì cho đến khi về đến nhà Marcy.

- Bây giờ cậu tin tớ rồi chứ?

Marcy gật đầu, há miệng để thở:

- Cô Gaunt là ma! Chúng mình làm gì bây giờ?

Tôi lau mồ hôi trên trán:

- Sáng mai đến trường bọn mình phải nói cho tất cả bọn trong lớp biết. - Tôi nói. - Tám giờ mười lăm gặp tớ ngoài cổng trường. Chúng mình sẽ gặp bọn nó trước khi bọn nó vào lớp và báo trước cho bọn nó biết...

Sáng hôm sau, tôi đi đi lại lại trước cổng trường, liếc nhìn đồng hồ phải đến lần thứ một trăm: 8h25...8h27...8h31...

Nhưng đến tận 8h45 vẫn không thấy Marcy đâu.

Cậu ấy có thể đi đâu nhỉ? Tôi bán khoăn tự hỏi. Hầu hết học sinh đã đi vào lớp.

Nhưng tôi không ngăn chúng lại.

Tôi không muốn chỉ có một mình mình nói cho chúng biết cô Gaunt là ma. Tôi đã nói với Marcy là cả hai chúng tôi sẽ nói điều đó. Hơn nữa sẽ chẳng ai thêm tin nếu chỉ có mình tôi nói. Cần phải có cả Marcy nữa.

Tôi nhìn đồng hồ lần cuối. 9h.

Phải đi vào thôi.

Nhưng tôi bắt đầu lo lắng - thật sự lo lắng về Marcy.

Marcy đâu nhỉ?

Không hiểu hôm qua cô Gaunt có nhìn thấy chúng tôi không?

Không hiểu bà ấy có biết chúng tôi theo dõi bà ấy không?

Không hiểu có phải sáng nay bà ấy đã tìm thấy Marcy và làm điều gì đó thật kinh khủng với cậu ấy không?

Tôi lao vùa lớp đúng lúc cô Gaunt đang điểm danh. Tôi nhìn sang chỗ của Marcy. Không có ai.

- Abernathy, Danny.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Tôi quan sát cô Gaunt trong khi bà ta đang điểm danh. Giọng bà ta vẫn cao và the thé như mọi khi. Trông bà ta không có vẻ buồn phiền hay tức giận gì cả.

- Hassler, Chris.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Tôi băn khoăn không hiểu cô ấy cô Gaunt có nhận thấy tôi đang lo lắng thế nào không?

Tôi nín thở cho đến khi cô gaunt đọc đến tên Marcy.

- Novi, Marcy.

Không có tiếng trả lời.

Bà ta hỏi:

- Có ai biết sáng nay vì sao Marcy không đến lớp không?

Không ai nói gì.

Cô Gaunt nói tiếp:

-Ồ, tôi nhớ ra rồi. Marcy nghỉ học mấy ngày.

Tiffany hỏi:

- Thưa cô Gaunt, bạn ấy bị ốm hay sao ạ? Chúng ta có cần gửi cho bạn ấy một tấm thiệp không ạ?

Cô Gaunt nói:

- Tôi e rằng nó không đến ta em ấy kịp

Tiffany hỏi:

- Kịp cho cái gì ạ?

Kịp cho cái gì?

Tự nhiên tôi bắt đầu run.

Cô Gaunt đáp:

- Thực ra, Tiffany. Em có thích nghe ai nói vho cả lớp biết về bí mật của gia đình mình không?

Tiffany sôi nổi hỏi:

- Có một bí mật ạ?

Cô Gaunt lắc đầu có vẻ không đồng ý, rồi tiếp tục gọi:

- Reynolds. - Cô sáng giọng.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

- Steinfeld.

- Có ạ, thưa cô Gaunt.

Marcy đang gặp chuyện gì không hay? Tôi phải đi tìm cậu ấy, tôi nghĩ. Thật nhanh.

Suốt cả buổi tôi không nghe thấy tiếng cô Gaunt nói gì. Tôi chỉ có thể nghĩ về mỗi một điều, đó là Marcy. Tôi chỉ mong tiếng chuông báo giờ ăn trưa vang lên.

Ngay khi tiếng chuông báo vang lên, tôi đã đi ngay ra khỏi cửa.

Danny gọi:

- Ê, Zack. Cậu có muốn tớ giữ chỗ cho cậu trong quán ăn không?

Tôi đáp:

- Có chứ, Danny.

Tôi không định tới quán ăn. Nhưng tôi cũng không muốn cho ai biết mình rời khỏi trường vào lúc giữa trưa.

Khi biết chắc là không ai nhìn thấy mình tôi mới luồn ra khỏi cổng trước và chạy ra ngoài.

Tôi chạy dọc theo đường Hawthorne và đến đường Camp Drive

Tôi chạy nhan đến nỗi tưởng chừng như phổi muốn vỡ ra. Nhưng tôi không dừng lại. Không có thời gian.

Chưa đầy năm phút tôi đã đến nhà Marcy.

Vừa đến cổng tôi đã biết có chuyện gì đó không ổn rồi.

Cửa vào nhà Marcy mở toang ra và đóng vào hờ hững trong gió.

Tôi lao vào.

Phải. Có chuyện gì đó không ổn rồi.

Kính trên cửa sổ lớn phía trước - hoàn toàn vỡ vụn.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16

... Một người đàn ông đi từ trong nhà ra. Một người lạ với chòm râu quai nón nâu thẫm. Ông ta thắt nột cái thắt lưng đeo dụng cụ quanh người.

Tôi bật ra:

- Ông là ai? Nhà Novis đâu?

Người đàn ông nói:

- Tôi là người của công ty kính. Tôi đến để chữa cửa sổ.

- Thế mọi người đâu?

Người đàn ông đáp:

- Sáng nay cả nhà đi vắng hết rồi. - Ông ta đo miếng kính mới. - Chuyện khẩn của gia đình thì phải..

Tôi hỏi:

- chuyện khẩn gì kia?

Ông ta đáp:

- Sếp tôi chỉ nói là chuyện khẩn thôi.

Tôi hỏi:

- Ông biết ai đã đập vỡ kính không?

Ông ta lắc đầu:

- Không. Nhưng vỡ quá tệ. Một cái cửa kính như thế này rất khó thay lại.

Tôi hỏi:

- Ông có nghĩ là có một vụ nổ gì đó không?

- Cũng có thể, tôi cho là vậy. - Người đàn ông đáp. - Nhưng khi tôi kiểm tra đường khí đốt thì không phát hiện ra dấu hiệu rò rỉ. Buồn cười thật đấy, đúng không?

Chẳng buồn cười tí nào cả.

Tôi biết chuyện này là tại ai rồi.

Cô Gaunt.

Bà ta đã làm gì cả nhà Marcy rồi?

Đột nhiên tôi cảm thấy rất mệt mỏi.

Tôi muốn về nhà.

Nhưng không thể. Tôi phải báo cho tất cả các bạn trong lớp biết điều này.. Tôi phải báo cho chúng biết cô Gaunt nguy hiểm như thế nào.

Tôi không kịp về đến trường tiểu học Shadyside trước khi chuông vào lớp vang lên. Cô Gaunt đã yêu cầu cả lớp ngồi vào chỗ.

Tôi phải chờ đến một lúc thích hợp để viết cho Chris mẫu giấy. Nhưng lúc nào cô Gaunt cũng cứ nhìn tôi trừng trừng suốt trong giờ toán và giờ địa lý.

Cô Gaunt hỏi:

- Giờ cuối cùng chúng ta sẽ đánh vần.

Tiffany phàn nàn:

- Vào chiều thứ ba bao giờ cô Prescott bao giờ cũng dạy môn xã hội.

- Thế con thích cái gì trong môn xã hội thế cưng?

Tiffany nói:

- Chúng con đang học về vòng quay của các mùa màng. Con thích học về những người nông dân - và cách họ chăm sóc đất đai để cay cối mọc tốt hơn.

Cô Gaunt hỏi:

- Một cô gái hiền hậu như con lại thích đất bẩn ư? Tại sao con không chờ lớn thêm một chút nữa mới nghiên cứu những thứ bẩn thỉu như vậy?

Tiffany hỏi:

- Như thế là không có môn xã hội nữa ạ?

Cô Gaunt đáp:

- Trong khi tôi dạy thì không. Nhưng con sẽ đánh vần từ "vòng quay" như thế nào nào?

Tiffany thở dài và đi lên bảng.

Tôi biết mình không thể chờ lâu hơn được nữa.

Đây chính là lúc tôi thông báo về cô Gaunt.

Tôi xé từ quyển vỡ ra một tờ giấy.

"Cô Gaunt là ma. - Tôi viết. - Tôi có bằng chứng. Phải rất cẩn thận đấy!"

Tôi gấp tờ giấy lại và để tên Chris ra ngoài.

Chỗ ngồi trước mặt tôi trống - đó là chỗ của Marcy.

Vì thế tôi luồn tờ giấy cho Debbie ngồi bên phải tôi. Debbie là đứa lảm chuyện nhất lớp, nhưng tôi nghĩ là nó sẽ không mách cô Gaunt.

Debbie lườm tôi một cái nhưng nó vẫn cầm lấy tờ giấy. Tôi thấy nó đọc tên Chris bên ngoài.

Trong khi cô Gaunt nhìn Tiffany viết nốt chữ "vòng quay" lên bảng, Debbie chuyển tờ giấy cho Ezra Goldstein ngồi phía trước nó.

Ezra đưa tờ giấy cho Danny ngồi bàn trên. Chris ngồi ngay bàn đầu. Tôi nín thở khi Danny đưa tờ giấy cho Chris.

Tôi dán mắt nhìn Chris khi nó mở tờ giấy ra dưới gầm bàn.

Nó đẩy lùi ghế lại đằng sau một tí.

Rồi cúi xuống để lên đọc qua. Không đọc được, nó bèn trải luôn tờ giấy lên mặt bàn để đọc.

Tôi thấy nó lắc đầu.

Rồi quay lại cười với tôi - cái nụ cười ngớ ngẩn của nó.

Tôi nhìn lên. Cô Gaunt đã gọi Bobby Dreyfuss lên bảng. Nó đang cố đánh vần từ artichoke.

Bobby vừ đánh vần thành tiếng vừa viết lên bảng chữ A-R-T-I.

Tôi nghe có tiếng cười khúc khích. Một tiếng cười khúc khích quen thuộc. Dĩ nhiên đó là của Chris.

- Christopher, cái gì trên bàn em đấy? - Cô gaunt đã đứng lừng lững ngay trước mặt nó.

Chris nhét tờ giấy vào túi và nói:

- Thưa cô Gaunt, không có gì đâu ạ.

Cạch! Cach! cạch!

Cô Gaunt đập cái que chỉ lên bàn nó, ra lệnh:

- Christopher, đưa mẫu giấy cho ta!

AI ĐÃ NẸM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17

... Đừng có hại tớ, Chris. Tôi nghĩ. - Hãy ngậm miệng lại, chỉ một lần này thôi.

Chris thò tay vào túi.

Vứt gàu cửa sổ đi. - Tôi thăm khẩn khoản.

Hay nhét nó vào cái miệng rộng ngoác của cậu rồi nhai và nuốt đi.

Nếu cô Gaunt đặt bàn tay xương xẩu của mình lên đó thì tôi sẽ bị lôi thôi to.

Chris đưa ra một tờ giấy và lí nhí hỏi:

- Thừa cô Gaunt, tờ giấy này ấ ạ?

Rồi, hẳn đã đưa. Cám ơn, Chris! - Tôi nghĩ. - Cám ơn lắm lắm.

Bà ta giật tờ giấy khỏi tay Chris và đọc kỹ.

Nếu bà ta nhận ra được chữ của tôi thì sao?

Nếu bà ta nhận ra chính tôi là người đã viết mẫu giấy đó thì sao?

Miệng tôi trở nên khô khốc. Tôi cố nuốt nước bọt nhưng không được. Tay tôi bắt đầu run, vì thế tôi giấu tay xuống dưới mặt bàn.

Cô Gaunt chậm rãi nói:

- Ma. Có người bảo tôi là ma!

Cô Gaunt chậm rãi đi tới đi lui giữa hai hàng ghế. Nhìn từng đứa trong lớp.

Bà ta hỏi Tiffany:

- Tiffany, con có thể hình dung vì sao lại có người bảo ta là ma không?

Tiffany há miệng taon nói, nhưng lại ngậm lại. Nó lắc đầu.

Ngay cả Tiffany cũng không nói được. Vậy mà nó vốn không sợ nói ra điều gì cả.

- Ezra, con có hình dung ra không?

Ezra cũng lắc đầu. Nó nhìn xuống mặt bàn.

Cô Gaunt nói, cái giọng lí nhí của bà ta cao dần và to dần:

- Ồ, một người trong các con đã nghĩ như vậy. Nếu không các con đã chẳng viết điều đó ra làm gì.

Cô Gaunt nhìn vào Debbie, hỏi:

- Debbie, con có viết mẫu giấy đó không?

Debbie lúng búng:

- Không ạ, thưa cô Gaunt.

- Con có thể hình dung vì sao có người gọi ta là ma không? Đó là vì ta không còn trẻ như xưa ư?

Debbie nói:

- Con không biết, thưa cô Gaunt. Con thấy cô cũng không già lắm.

Phải rồi, tôi nghĩ. Ít nhất cô Gaunt cũng phải hai trăm tuổi rồi! Chẳng nhẽ không ai khác ngoài tôi nhìn thấy như vậy ư?

- Cám ơn con yêu của ta. - Cô Gaunt vỗ lên vai Debbie.

Debbie rùng mình.

Cô Gaunt đi tiếp đến hàng ghế sau.

Bà ta đang đi đến gần chỗ tôi hơn.

Tôi nhìn đồng hồ. Chỉ còn năm phút nữa là hết giờ.

Cô Gaunt dừng lại ở bàn Danny và hỏi:

- Có phait tại vì ta trắng quá không? Có phải vì thế ta bị gọi là ma không?

Danny nhún vai đáp:

- Có thể ạ.

Cô Gaunt hỏi:

- Con nghĩ gọi người khác là ma thì tốt ư?

Danny nói:

- Con không bao giờ gọi bất cứ ai là ma cả thưa cô Gaunt. Điều đó là chắc chắn.

- Đó là vì con là người rất nhạy cảm. - Bà ta nói trong khi tiếp tục lướt tới hàng ghế kế tiếp. - Con sẽ không bao giờ độc ác như vậy.

Tôi lại nhìn đồng hồ.

Chỉ còn ba phút nữa chuông báo hết giờ mới vang.

Biết đâu bà ta chưa kịp hỏi đến tôi, tôi cầu nguyện.

Cô Gaunt nói tiếp:

- Các con sẽ không bao giờ hình dung được phải làm một cô gaiso dạy thay như thế nào đâu. Khó mà hiểu nổi một tâm hồn. Người ta cảm thấy rất cô đơn. Thế rồi bỗng nhiên loang ra một tin đồn độc ác. - Cô quay ngoắt lại nhìn Bobby Dreyfuss. - Thế con nghĩ điều đó sẽ khiến ta cảm thấy thế nào?

- Con cho là không tốt. - Bobby nói, môi run run.

Cô Gaunt đập cái que chỉ lên bàn nó mạn đến nỗi Bobby nhảy bắn ra ngoài.

Cô Gaunt rút lên:

- Đúng thế! Ta nói với các con điều này, xầm xì bàn tán về người khác là không hay. Xầm xì bàn tán là độc ác. Vậy chúng ta sẽ làm gì với một kẻ độc ác?

Bobby nhìn bà ta trừng trừng, miệng lắp bắp:

- Con... con cho là cần phải trừng phạt.

- Trừng phạt kẻ đó! - Giọng bà ta ngày càng to hơn. - Tốt lắm Bobby. Đó chính là điều chúng ta sẽ làm. Chúng ta sẽ trừng phạt kẻ đó.

Tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Những giọt mồ hôi lấm tấm bắt đầu rịn ra trên trán tôi.

Nếu lúc này cô Gaunt nhìn tôi thì bà ta sẽ biết.

Bà ta sẽ biết chính tôi là người đã viết mẫu giấy đó.

Bà ấy sẽ biết chính tôi bảo bà ấy là ma.

Tôi nhìn đồng hồ, chỉ còn một phút.

Một phút nữa chuông sẽ reo.

- Đừng lo, các con. - Cô Gaunt nói, giọng đột nhiên dịu trở lại. - Ta sẽ không nói tiếp đến vấn đề đó nữa. Ta chỉ muốn cho các con biết rằng người đã viết mẫu giấy đó - bất cứ kẻ đó là ai - đã xúc phạm đến ta một cách sâu sắc. Vô cùng sâu sắc.

Chuông reo lên.

Tôi không thể rin nổi là tôi may mắn như vậy.

Bà ta chưa phát hiện ra tôi đã viết mẫu giấy đó.

Tôi hất ba lô lên vai và phóng ra cửa - và cảm thấy một bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay tôi.

Tay cô Gaunt.

Bà ta ngọt ngào nói:

- Zachariah, ta e rằng chiều nay phải yêu cầu con ở lại một lát.

AI ĐÃ NẰM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chương 18: Lý do của cô Gaunt

... Tôi lắp bắp:

- Nhưng... nhưng con phải về nhà thừa cô Gaunt. Mẹ con đang chờ.

Bà ta nói:

- Chuyện này chỉ một loáng thôi , chừng.

Chỉ một loáng thôi cũng đã đủ là quá lâu rồi khi phải ở lại một mình với một con ma.

Nhưng tôi chẳng còn cách nào khác.

- Tớ xin lỗi. - Chris mấp máy miệng trong khi nó đi ra cửa.

Tiffany mỉm cười thông cảm. Nhưng hầu hết những đứa trong lớp đều không nhìn tôi. Chúng chạy ủa ra cửa, mặt cúi gằm nhìn dán xuống sàn nhà.

Sau khi đứa cuối cùng ra khỏi lớp, cô Gaunt đóng cửa lại. Tiếng đồng hồ kêu tích tắc khe khẽ khiến tôi cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Rồi bà ta quay về phía tôi:

- Zachariah, con sợ lắm phải không?

Tôi chậm chạp gật đầu.

- Có nhiều thứ làm con sợ hãi phải không? - Bà ta nói. - chính vì thế mà con đem theo cuốn "Những đứa trẻ thần thông" bên mình, phải không?

- Khô... không một ai biết điều đó. - Tôi lắp bắp. - Tại sao cô...

Cô Gaunt nói:

-Ồ, ta đã để ý đến con khi con ở trong hiệu sách. Đó là hôm trước ngày ta bắt đầu đến đây. Ta đến thăm thành phố. Cho giãn chân tay. Và để lấy đi ít mạng nhện ra khỏi tóc, tạm nói là như thế đi. Ta nghĩ rằng "Một thằng bé hay làm sao. Nó rất thích hợp để..."

Thích hợp cho cái gì? - Tôi tự hỏi. - Thích hợp cho cái gì kia chứ?

- Và ta đã đến đây, ta đã định nhận một lớp khác. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy con ta đã biết ngay là phải thu xếp cho cô giáo của con bị cảm lạnh. Một trận cảm thật nặng. Đối với ta như vậy là không tốt, nhưng ta không thể nào cưỡng lại được!

Tôi hỏi:

- Cô... cô đã làm cho cô Prescott bị ốm ư?

- Rất tiếc khi phải nói là ta đã làm điều đó. Nhưng ta biết ta phải trở thành cô giáo của con.

Cô Gaunt tiến về phía bàn của mình. Bà ta mở tờ giấy ra và đọc lại một lần nữa.

Hay mình nói với bà ta rằng tờ giấy đó chỉ là một trò đùa, tôi nghĩ. Một trò đùa ngu ngốc trong lễ hội ma.

Không, bà ta sẽ chẳng bao giờ tin tôi đâu.

Cô Gaunt hỏi:

- Ta có thể nói gì được đây Zachariah? Nói gì được ngoài việc hôm nay ta vô cùng thất vọng về con.

Tôi bị kẹt rồi.

Và sợ hãi.

Thật sự sợ hãi.

Cô Gaunt sẽ làm gì mình bây giờ?

Bà ta nói tiếp:

- Con phải học lại chính tả đấy cưng. - Bà ta giơ tờ giấy ra trước mặt tôi. - Chữ "cẩn thận" thiếu mất chữ "n". May mắn cho con là lỗi đó không ảnh hưởng đến việc lên lớp của con.

Chính tả! Bà ta muốn nói chuyện với tôi về môn chính tả!

Tôi nói nhanh:

- Thừa cô Gaunt, cô nói đúng. Con sẽ đi thẳng về nhà và bắt đầu học ngay ạ.

- Không cần như vậy đâu Zachariah.

Cứ để cho bà ta nói tiếp, tôi tự nhủ. May ra Chris bắn khoản tại sao tôi ở lại lâu thế và sẽ quay lại.

Tôi hỏi:

- Ở... Có phải vì thế mà cô đã biết em viết mẫu giấy đó không? Vì chuyện chính tả ạ?

Cô Gaunt nói:

- Không hẳn. Hôm qua các con đã đi theo ta đến nghĩa địa. Các con đã phát hiện ra ngôi mộ và phát hiện ra sự thật. Vì thế, con thấy đây - con là kẻ duy nhất có thể viết mẫu giấy này.

Tôi bật ra:

- Marcy cũng có thể viết.

-Ồ, nhưng chúng ta không phải lo lắng gì về cô bé ấy nữa đúng không?

Tôi kêu lên:

- Cô đã làm gì bạn ấy? - Lúc này tôi đã vô cùng sợ hãi. Tôi cứ ngắc ngứ nãy với chính câu mình nói ra. - Bạn ấy đâu... đâu rồi?

- Con biết mà, Zachariah. Ta không hiểu nổi tại sao con lại lôi con bé đó đi theo. Nó có thể làm hỏng tất cả.

Tôi liếc ra phía sau. Liệu tôi có thể nhảy ra ngoài qua cái cửa sổ kia không?

Cô Gaunt bỏ tờ giấy lên bàn và thò tay vào ngăn kéo bàn. Bà ta lấy ra một chiếc hộp được bọc bằng giấy bạc, bên trên đó có một cái nơ đen bằng xa tanh.

Bà ta kêu lên:

- A! Nói về Marcy thế là đủ rồi. Đây là một món quà cho con.

- Thừa cô Gaunt, cô không phải cho con bất cứ thứ gì đâu ạ.

Liệu mình có thể đẩy bà ta ra và trốn thoát được không?

Cô Gaunt đáp:

- Chẳng có nghĩa gì đâu, Zachariah. Ta chỉ muốn tặng con một món quà. Dầu sao đi nữa thì con vẫn là học sinh mà ta thích nhất.

- Thế con Debbie thì sao ạ? - Những lời nói cứ buột ra khỏi miệng tôi. - Tất các giáo viên đều yêu mến Debbie.

- Không, không, Zachariah. Đây là quà cho con. Sau này con hãy mở.

Bà ta dúm cái gói vào tay tôi. Tôi không biết trong đó là thứ gì và tôi cũng không muốn biết.

Cô Gaunt nhặt tờ giấy trên bàn lên. Bà ta xé vụn nó và ném vào sọt rác.

Bà ta nói:

- Sẽ chẳng ai tin cái mẫu giấy ngớ ngẩn đó của con đâu. Đó nhất định là một may mắn nhỏ của ta. Ta nghĩ rằng thầy hiệu trưởng sẽ không hài lòng khi biết ta là ma!

- Con hứa sẽ không nói với ai cả. Cô là cô giáo tuyệt vời nhất, thưa cô Gaunt. Con sẽ không làm bất cứ điều gì rầy rà đến cho cô đâu.

Cô Gaunt mỉm cười với tôi:

- Có thật con nghĩ ta là một cô giáo tuyệt vời không, Zachariah?

Tôi nói:

- Tất nhiên rồi ạ. Con học được ở cô bao nhiêu điều.

Cô Gunt nói:

- Phải. Con nói đúng. Ta là một cô giáo tuyệt vời. Và như vậy thật không công bằng tí nào. Con có thể hình dung được là phải 10 năm ta mới được ra khỏi mộ một lần ào một tuần trước khi đến lễ hội ma không?

Tôi đồng ý:

- Đúng, thưa cô Gaunt, như vậy thì ít quá.

Làm sao để mình thoát được đây? Mình phải làm gì để thoát ra.

Bà ta nói tiếp:

- Tệ hại hơn là khi vào lễ hội ma kì chuông đồng hồ điểm 12 tiếng ta sẽ phải trở lại mộ. Chính vì thế mà ta phải cố tận dụng thời gian. Ta yêu từng giây phút của lễ hội đó. Nhưng ta đặc biệt thích buổi liên hoan trong lễ hội ma. Zachariah, con có thích buổi liên hoan trong lễ hội ma không?

Tôi bần chồn đáp:

- Có chứ, thưa cô Gaunt. Ai mà không thích các buổi liên hoan trong lễ hội ma kia chứ!

Nếu mình bỏ chạy thì bà ấy có đuổi theo bắt mình không?

Bà ta hỏi:

- Con có biết điều thích nhất trong lễ hội ma là gì không?

Tôi lắc đầu.

- Đó là khi ta chọn một học sinh ta thích nhất.

Giọng tôi vỡ ra:

- Cô chọn học sinh cô thích nhất để làm gì?

Cô Gaunt nói:

- Con không biết thật ư? Chính vì vậy mà con sợ hãi đến thế phải không?

- Con chẳng biết gì cả. Con không biết cô muốn gì ở con. Con không muốn biết, thưa cô Gaunt. Xin cô hãy để cho con về nhà.- Tôi van xin.

Bà ta sẽ không bao giờ để cho mình về nhà đâu.

Cô Guant nói:

- Để ta giải thích cho con nghe. Cứ 10 năm một lần ta lại chọn một học sinh để đem thao về với ta.

Tôi há hốc miệng:

- Về với cô? Về đâu cơ?

Bà ta nói:

- Sao lại thế? Dĩ nhiên là về mộ với ta chứ còn về đâu nữa - Về mộ với ta và trở thành ma như ta. Khi đó ta có thể dạy dỗ con, mãi mãi!

- Thưa cô Gaunt, con không muốn đi với cô! Con muốn ở lại Shadyside này!

Bà ta nói:

- Nhưng ta cần con, Zachariah. Con thông minh hơn những đứa khác nhiều.

Tôi phản đối:

- Con không thông minh. Con rất dốt về số thập phân. Rất dốt môn chính tả. Chính cô cũng đã nói như thế!

- A a! Con nên tin rằng những đứa trẻ khác thậm chí không thể hình dung ra nữa đây

Tôi hét lên:

- Không! Con sẽ không đi đâu!

Cô Gaunt bĩu môi hờ dỗi:

- Ôi, Zachariah. Con không thấy vui một chút nào ư?

Tôi không thể tin mình có thể nói được nữa. Tôi sợ nếu mở miệng ra thì tôi sẽ gào lên và không thể dừng lại được nữa.

Tôi phi ra cửa.

Tôi vặn cái khóa cửa.

Trong lúc tôi đẩy cửa mở ra, cô Gaunt gọi theo:

- Lễ hội ma ngày mai... Zachariah! Lúc nửa đêm! Hãy đến với bóng tối của chúng ta, đến với thế giới của bóng tối - thế giới của ma quỷ.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Chương 19

... Ngôi mộ của bà ta!

Bà ta định đem tôi về ngôi mộ của bà ta!

Và biến tôi thành một con ma!

Tôi chạy khỏi lớp.

Tôi lao như bắn dọc hành lang. Tôi đóng sập hai cánh cửa đồ sộ của trường lại. Và nhảy qua các bậc thềm, lao xuống đất. Rồi chạy dọc phố Hawthorne nhanh hết tốc lực.

Mảnh vải dài màu trắng treo trên cành cây sồi nơi góc phố quyết vào mặt tôi. Tôi không hề hayj chậm lại.

Những ngọn đèn lồng treo trên các vòm cây ngờ cực nhìn tôi.

Những ngọn đèn lồng của lễ hội ma.

Tôi trượt trên mấy cái lá ướt và suýt ngã.

Đừng dừng lại, tôi tự nhủ. Về nhà đã. Về nhà và không ló ra cho đến khi lễ hội ma kết thúc.

Tôi chạy nhanh đến nỗi cảm thấy phổi của mình như muốn vỡ tung.

Về nhà. Mỗi bước chân nện xuống xi măng tôi lại nghĩ đến hai chữ đó.

Về nhà. Về nhà. Về nhà. Về nhà.

Tôi rẽ qua một góc phố. Sắp đến nhà rồi.

Tôi chạy nhanh qua những ngôi nhà hàng xóm. Rồi chạy tắt qua bãi cỏ và lao lên cửa.

Cửa khóa.

Tôi thò tay vào túi. Trống không. Tôi bỏ cái chìa khóa đi đâu rồi?

Tôi nện vào cửa gào lên:

- Cho con vào nhà!

Nếu như cô Gaunt nhận ra là tôi sẽ không bao giờ chịu ra khỏi nhà thì sao? Nếu như bà ta đang trên đường đến đây thì sao? Nếu như bà ta quyết định bắt tôi về ngôi mộ của bà ta ngay bây giờ thì sao?

Tôi đâm cửa bằng cả hai tay.

- Ai đấy? - Tôi nghe thấy tiếng Kevin cao the the gọi ra.

Tôi gào lên:

- Kevin, cho em vào nhà!

Kevin đùa:

- Chúng tôi không cần gì cả. Chúc một ngày may mắn.

- Kevin, mở ra! Mở ra ngay! Nếu không em sẽ gọi mẹ.

Kevin quát lại:

- Mẹ không có nhà!

Tôi tì vai vào cửa giống như tôi vẫn thấy trong các phim hành động. Tôi không quan tâm cho dù cửa có bị gãy đi chẳng nữa. Tôi phải vào nhà.

Tôi lại lao vào cửa. Và rong khi tôi làm vậy, Kevin lại mở cửa ra khiến tôi ngã nhào vào nhà.

Kevin cười như một thằng điên.

Tôi đóng sập cửa và khóa lại. Rồi lấy xích chằng lại. Kevin đứng dựa vào tường nhìn tôi và nói:

- Tao biết vài năm nữa lễ hội ma sẽ làm mày hoàn toàn mất trí mất thôi.

Tôi phớt không để ý đến lời Kevin mà chạy ra cửa sau khóa lại. Rồi kiểm tra tất cả các cửa sổ để chắc chắn chúng đã đóng chặt.

Không biết ma như cô Gaunt có giống ma cà rồng không nhỉ? Không biết co cần được mời chúng mới vào nhà không?

Tôi vội vã lên gác và kiểm tra tất cả các cửa sổ trên đó. Tôi kiểm tra cửa phòng mình đến ba lần. Rồi lao mình úp mặt xuống gối.

Chiếc ba lô của tôi hé mở và có một vật gì đó tuột ra.

Món quà của cô Gaunt.

Tôi quăng nó xuống sàn.

Và nhìn chăm chăm vào nó.

Cô Gaunt đã bọc nó rất cẩn thận. Các góc đều trơn tru và đẹp đẽ. Cái nơ đen được xếp rất đẹp.

Cái gì trong này nhỉ? Tôi tự hỏi. Một vật gì chết chóc đáng sợ ư? Hay một cái gì đó còn tồi tệ hơn? Hay một vật gì sống? Mở nó ra trong nhà này

có an toàn không?

Tôi ngồi dậy và lấy ngón chân di di món quà. Chẳng nghe thấy tiếng động gì cả. Tôi đá cái gói một cái. Không thấy gì.

Tôi quỳ xuống và đưa tay sờ lần giấy bạc. Cảm giác đó là một cuốn sách.

Tôi chậm chạp xé một góc giấy. Đúng vậy. Một cuốn sách.

Tôi hít một hơi thật sâu.

Một cuốn sách.

Cúng không đến nỗi tồi tệ quá.

Tôi xé nốt tờ giấy bọc ra.

Bụng tôi quặn lên khi đọc dòng chữ trên bìa.

CUỐN SÁCH VỀ CÁI CHẾT.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Chương 20: Đã đến đêm Halloween

... Cuốn sách về cái chết!

Tôi giờ một ngón tay chạm vào bìa sách. Tôi nghĩ nó sẽ lạnh buốt như bàn tay của cô Gaunt.

Nhưng ngược lại. Nó có vẻ ấm áp.

Tôi mở cuốn sách ra và nhìn thấy tên tôi! Tôi đóng ập quyển sách lại.

Mình phải vứt cái này đi, tôi quyết định. Tôi chẳng cần biết gì trong Cuốn sách về cái chết cả. Ít nhất thì còn lâu, còn rất lâu tôi mới cần biết.

Tôi cầm quyển sách và ném vào sọt rác.

Khoan đã, tôi nghĩ. Biết đâu mình nên đọc cái phần có tên mình.

Tôi lật bìa sách ra. Đó là lời đề tặng:

Tặng Zachariah

Chào mừng con

Mãi mãi là cô giáo của con.

Evageline Gaunt.

Không đời nào, tôi nghĩ. Không đời nào.

Một lần nữa tôi cảm nhận thấy cuốn sách âm ỉm. Nó bắt đầu đập đập dưới tay tôi. Tựa như nó là một vật sống.

Tôi quăng nó vào sọt rác.

Đừng có lật ra nữa, tôi tự nhủ. Đừng có lật ra nữa. Mà chỉ cần cố gắng một ngày nữa thôi. Vào lúc nửa đêm của lễ hội ma mọi việc sẽ qua đi.

Tôi đi lên gác. Thường thường tôi rất hay tránh Kevin, nhất là khi bố mẹ tôi đi vắng không có ai ở nhà để phân xử. Nhưng tôi đang khiếp sợ và tôi không muốn ở một mình.

Chris gọi điện có lẽ là đến một triệu lần nhưng tôi bắt Kevin nói là tôi không khỏe.

Sau bữa tối, tôi bám quanh bố mẹ. Chắc cô Gaunt khó có thể lôi tôi ra khỏi tay bố mẹ, tôi nghĩ. Chắc bố mẹ thấy tôi có vẻ hành động kỳ quặc nhưng không ai nói gì cả.

Sau khi chương trình yêu thích của tôi chấm dứt, mẹ bảo tôi đã đến giờ đi ngủ.

Đi ngủ. Trên gác. Một mình.

Tôi nài nỉ:

- Con ở đây thêm một tí được không?

Mẹ đáp:

- Không được đâu con Zack. Ngày mai con còn phải đi học kia mà.

Tôi thực sự phải bò lên gác. Nhưng khi đến phòng mình tôi lao vào và nhảy lên giường, đắp kín mền lại và kéo chăn lên tận cằm.

Cứ mỗi lần nhắm mắt tôi lại tưởng tượng tôi đang ở trong mộ. Với hàng ngàn con giun béo mồm đang ngo ngoậy bên dưới.

Cứ thế tôi thao thức suốt đêm.

Cố nghĩ ra một kế hoạch gì đó.

Sáng hôm sau tôi nhảy ra khỏi giường.

Tôi chui vào buồng tắm và đóng cửa lại. Tôi mở vòi nước nóng và cứ để cho nó chảy. Tôi muốn buồng tắm thật dễ chịu về đây hơi nước.

Sau khoảng năm phút bộ pyjama bắt đầu dính vào người. Bây giờ trông người tôi như đầm mồ hôi.

Tôi lấy một cái khăn và nhúng vào nước nóng rồi vắt khô. Tôi đắp nó lên trán. Sốt ngay thôi mà!

Tôi chạy xuống nhà trước khi cơn sốt giả nguội đi.

Mẹ nói khi tôi bước vào bếp:

- Con phải thay quần áo đi thôi. Chắc con không muốn đi học muộn chứ?

Có, con muốn - tôi nghĩ. Con muốn đi thật muộn đến nỗi mà phải sáng mai mới được bước vào lớp.

Mẹ đưa cho tôi một cốc nước cam. Tôi đẩy cốc nước ra, loạng choạng đi về ghế và ngồi xuống:

- Con thấy khó chịu quá. - Tôi rên rỉ.

Kevin nhún nhảy đi từ trên gác xuống, và giật lấy cốc nước cam cả tôi.

Mẹ đặt tay lên trán tôi và nói:

- Hình như con hơi sốt.

Kevin nói:

- Kiểm tra mạch của nó ấy mẹ ạ. Để xem nó có sốt không ấy mà.

Mẹ nói:

- Ngoan nào. Em trai tội nghiệp của con khôn được khoe lắm. Con quay lên nghỉ đi, con yêu. Mấy phút nữa mẹ sẽ đem cho con chút gì đó để ăn.

Không để cho mẹ kịp nói đến chuyện gọi bác sĩ, tôi đã chạy lên gác. Tôi bật tivi lên và tìm một chương trình trò chơi gì hay hay.

Nhưng tôi nhìn đồng hồ nhiều hơn là xem tivi, tôi đếm từng phút mong thoát được cô Gaunt.

Đến bốn giờ chiều, tôi không thể biết được là lúc này tôi có thể yên tâm được hay chưa, hay là sợ hãi hơn bao giờ hết. Buổi liên hoan của lễ hội ma đã chấm dứt nhưng còn khá nhiều thời gian mới đến nửa đêm.

Và bây giờ ở trường đã tan học. Cô Gaunt có thể ở bất cứ đâu. Con tám tiếng nữa kia. Tám tiếng dài đằng dặc.

Trong hai giờ tiếp theo thậm chí tôi đã không giả vờ xem tivi nữa. Tôi nhìn đồng hồ trống rỗng. Nhìn từng giây phút trôi qua.

Sáu giờ tối mẹ đi vào phòng tôi. Mẹ sờ vào trán tôi:

- Tốt lắm. Con đã không sốt nữa! Đã sẵn sàng cho ngày hội ma chưa con trai?

Tôi gần như há hốc miệng:

- Con... ờ... con tưởng hôm nay con không được phép ra khỏi nhà chứ ạ?

- Thế con không thích chơi trò "Trick or treat" ở cửa à?
- Ô, có chứ ạ. - Tôi đáp. Thế mà tôi đã tưởng yêu tâm.
- Mặc trang phục vào đi, Zack. - Kevin gọi trong khi tôi đi xuống gác.

Tôi gắt lên:

- Em không mặc quần áo giả trang đâu.
- Chắc hẳn rồi. Mà là nỗi sợ hãi lớn nhất. Mà sẽ làm bất cứ điều gì để thoát khỏi lễ hội ma, đúng không nào? Mà có thể lừa được mẹ chứ không lừa được tao đâu.

Tôi phớt không thèm để ý đến Kevin.

Có tiếng chuông ngoài cửa.

Tôi vớ lấy bình kẹo mà mẹ đã bày ra giữa bàn.

Tôi mở cửa:

- Trick or Treat! Trick or Treat!

Một đám trẻ lít nhít đang nhòm vào cổng. Tôi nhìn rõ mẹ chúng đang đứng chờ bên kia đường. Tôi bỏ kẹo vào cái túi của bọn chúng.

Tiếng chuông cửa lại vang lên:

- Trick or Treat! Trick or Treat!

Một con khủng long, một võ tướng và một vũ nữ ba lê xuất hiện.

Tôi đưa kẹo cho bọn chúng, thậm trí còn tỏ vẻ sợ hãi con khủng long bé tí. Bọn trẻ cười khúc khích khi tôi đóng cửa lại.

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

Tối nay cô về là một tối bận rộn đây. Rồi lễ hội ma sẽ kết thúc trước khi tôi kịp nhận ra!

Tôi mở cửa ra.

Chỉ có một người duy nhất đứng trước cửa:

- Trick or Treat! Trick or Treat!

Cô Gaunt!

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Chương 21

...Tôi đứng chờ ra ở cửa, nhìn trừng trừng vào tấm áo choàng trắng mỏng như sa tanh. Đôi găng tay trắng. Cái chàng mạng.

Đó là cô Gaunt! Bà ta đến tìm tôi!

Tôi hét lên:

- Bà không được vào nhà! Tôi không cho phép bà vào nhà!

Mẹ tôi chạy bổ từ trong bếp ra:

- Zack, con yêu của mẹ! Có chuyện gì thế?

Tôi bám chặt cánh tay mẹ kêu lên:

- Đây là cô Gaunt, cô giáo dạy thay. Đừng để bà ta bắt con đi.

Mẹ nói:

- Để mẹ sờ trán con xem nào. Có khi con lại bị sốt đấy.

- Bà ta muốn bắt con đi đấy. - Tôi hét trong khi mẹ tôi đưa ta sờ trán tôi.

- Bà ấy sẽ giết con và bắt con phải sống trong ngôi mộ đó.

Mẹ tôi nói:

- Nhưng Zack...

Tôi cắt lời:

- Mẹ cứu con với. Mẹ phải cứu con!

Mẹ lại nói:

- Nhưng Zack. Cô Gaunt có ở đây đâu. Chỉ là...

Rồi tôi nghe thấy tiếng cười. Một tiếng cười quen thuộc. Tôi quay lại. Cô Gaunt đã nâng chiếc chàng mạng lên. Và sau chiếc chàng mạng đó - hoàn toàn không phải là cô Gaunt.

Đó là Chris. Và nó bây giờ đang cúi gập người lại, cười đến vắng cả đầu đi.

Chris vừa cười ngặt nghẽo vừa nói:

- Trông tớ có giống bà ấy không?

Tôi nói:

- Cậu biết thừa là cậu giống hệt bà ta. Cậu cố ý làm điều đó mà. Chỉ để dọa tớ.

Chris vẫn cười khúc khích:

- Tớ nghĩ chắc là sẽ buồn cười lắm. Với lại tớ không đến để chỉ để dọa cậu đâu. Tớ đến để xem cậu khỏe không.

Mẹ hỏi:

- Sao lại thế con? Chẳng phải bạn ấy rất tốt với con sao? Cháu muốn bác đãi cháu một tách trà không, Chris!

- Cảm ơn bác, bác Pepper.

Chris đáp và đi tới bàn tiệc. Mẹ tôi vừa quay đi để vào bếp nó đã bắt đầu đổ kẹo vào túi của mình.

Tôi hỏi Chris:

- Có ai để ý đến việc tớ nghỉ ốm không?

- Cô Gaunt nhận thấy. Và này, bà ấy có vẻ buồn. Bà ấy thật sự điên vì cậu.

Tôi hỏi:

- Buồn như thế nào? Bà ấy... ừm... buồn phiền hay buồn bực?

Chris nói:

- Trông có vẻ như buồn đến héo hắt. Tớ phải thừa nhận là điều đó có vẻ kỳ quặc.

Chris lắc cái túi để có thêm khoảng trống đổ kẹo. Rồi nó nói tiếp:

- Với lại bà ấy báo với cả lớp là thứ hai cô Prescott sẽ dạy trở lại. Cô Gaunt nói là cô ấy rất buồn vì phải xa lớp mà không phải chào tạm biệt cậu và Marcy.

Tôi lo âu hỏi:

- Có ai nghe thấy tin gì của Marcy không?

- Không. Nhưng trên đường đến đây tớ co đi ngang qua nhà bạn ấy. Cửa sổ đã được sửa lại. Tớ tin bạn ấy sắp về rồi.

Đó là cậu nghĩ, tôi tự nhủ.

- Cái gì? - Chris tự hỏi. Cái túi của nó bây giờ đã đầy chặt và nó chuẩn bị đi.

Tôi biết Chris không bao giờ tin tôi. Nhưng tôi phải cố thuyết phục cho nó tin. Tôi hét lên:

- Cô Gaunt là ma. Và bà ấy đã làm điều gì đó kinh khủng đối với Marcy và gia đình cậu ấy.

-Ồ, phải! - Chris chiêm biếm. - Tớ đã đọc cái mẫu giấy ngớ ngẩn đó rừ từ cậu.

- Bà ấy là ma thật đấy. Và bà ta đã trừ khử Marcy vì cậu ấy đã nhìn thấy ngôi mộ của bà ta.

- Ngôi mộ nào?

- Ngôi mộ của bà ta. Mộ của cô Gaunt! Bia ghi là sinh năm 1769 và mất năm 1845.

Chris hỏi:

- Cậu đã nhìn thấy ngôi mộ của bà ta? Tên của bà ta có ghi trên đó chứ?

- Phải! - Tôi đáp và hơi nhẹ người một chút. Có vẻ như Chris đã bắt đầu tin tôi.

Chris đặt túi đựng kẹo xuống sàn:

- Hừm, tớ biết rồi. Có thể đó là mộ của cụ kỵ cô giáo.

Tôi kêu lên:

- Nhưng ngôi mộ đó trống rỗng.

- Nhưng điều đó cũng không thể chứng tỏ cô ấy là ma được, Zack.

- Thử nghĩ xem, Chris. Marcy biến mất. Biến mất bởi vì chúng tớ đã nhìn thấy ngôi mộ của cô Gaunt. Bởi vì chúng tớ đã biết sự thật. Cô Gaunt

là ma. Tại sao cậu lại không tin tớ? Bà ấy bảo là bà ấy muốn mang tớ về ngôi mộ của bà ấy. Đêm nay. Tại sao bà ta nói như vậy nếu bà ta không phải là ma?

- Để phụ đạo đặc biệt về môn toán. - Chris nói và bắt đầu cười.

Tôi gào lên:

- KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG! Bà ấy muốn biến tớ thành ma nữa.

- Ô, như vậy có lẽ cậu sẽ không phải sợ ma nữa khi cậu là ma thật. - Chris cười đến nỗi phải ôm chặt lấy sườn.

Mẹ tôi đến gần tôi:

- Các con cười cái gì thế? Con đã cảm thấy dễ chịu hơn chưa?

- Không, mẹ ơi. Con không cảm thấy dễ chịu chút nào. Thực ra con còn cảm thấy khó chịu hơn. - Tôi quắc mắt nhìn Chris.

Mẹ đáp:

- Vậy thì tại sao con không về phòng nghỉ đi. Nghỉ đi một chút. Mẹ sẽ phải sang nhà hàng xóm một chút. Nào, Chris, để bác tiễn cháu.

Chris và mẹ đi khỏi. Tôi đóng sầm cửa lại. Tôi để ý thấy ói kẹo của Chris vẫn nằm trên sàn. Nó dễ quên túi kẹo. Được. Quá tốt. Nó đừng hòng lấy lại được túi kẹo này.

Tôi vừa định lên phòng thì lại có tiếng chuông gọi cửa. Tôi gọi:

- Kevin! Anh ra mở cửa đi!

Không có tiếng trả lời.

Được lắm. Kevin chẳng bao giờ chịu làm việc gì ở nhà cả. Cả đêm tôi sẽ phải ra mở cửa thôi.

- Được rồi. Được rồi. Tôi ra đây.

Trong khi đi ra mở cửa tôi nghe rõ tiếng reo "Trick or Treat" bên ngoài. Tôi chỉ ước gì lễ hội ma qua đi cho rồi.

Tôi giật cửa mở ra. Hóa ra đó là Chris.

Tôi hét lên:

- Quên đi! Tôi sẽ không cho cậu lấy lại chỗ kẹo ngu ngốc này đâu!

- Kẹo ư? Zachariah, ta không đến để đòi kẹo. Ta đến để đòi con!

Đó là cô Gaunt.

Cô Gaunt thật sự!

AI ĐÃ NẸM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chương 22

... Cô Gaunt đưa bàn tay đi gắng ra và nắm chặt lấy cổ tay tôi.

Tôi kêu lên:

- Không! Tôi không đi đâu! Tôi không muốn trở thành ma!

Bà ta điềm tĩnh nói:

- Không phải là chuyện con muốn cái gì! Con không hiểu điều đó à?

Nghe giọng bà ta không phải là giọng bà già nữa. Giọng bà ta mạnh mẽ - và đầy đe dọa. Và bà ta nắm lấy tay tôi cứng như sắt.

Bà ta lôi tôi đi, lôi tôi ra cửa trước. Tôi nắm lấy tay nắm trên cánh cửa tủ chòm, cố ghì lại.

Tôi gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu!

Tôi nghe thấy tiếng chân bước từ trên gác xuống. Kevin.

Vừa thấy Kevin, cô Gaunt đã hơi lỏng tay nắm tôi ra và nói:

- Chào cậu. Ta là cô giáo dạy thay của Zachariah. Ta ghé qua để mời cậu ấy đi dự bữa tiệc lễ hội ma.

Tôi kêu lên:

- Đừng có tin bà ta! Lớp em liên hoan lễ hội ma từ chiều rồi!

Kevin nhìn cô Gaunt:

- A, bộ trang phục tuyệt thật đấy. - Rồi anh quay sang tôi. - Zack, mà thật là hèn. Mà làm ra đủ chuyện để có thể thoát khỏi bữa tiệc lễ hội ma.

Cô Gaunt ngọt ngào nói:

- Thưa ra thì Zachariah nói đúng đấy. Bữa tiệc đó đã tổ chức từ chiều rồi. Như một số học sinh khác lại muốn có thêm bữa tiệc nữa vào tối này. Thật xấu hổ nấu như Zack để lỡ cả bữa tiệc này.

Tôi rên lên:

- Đừng để bà ta bắt em đi! Bà ta sẽ bắt em về ngôi mộ của bà ta và biến em thành ma - giống như bà ta.

Kevin cười:

- Có thật bà sẽ biến Zack thành ma không?

Cô Gaunt nói;

- Ta đã hứa với nó là sẽ làm như vậy. Ta nghĩ điều quan trọng đối với một người lớn là phải giữ lời hứa. Đúng không nào?

- Vậy thì chúc một bữa tiệc vui vẻ. - Kevin nói và đi lên gác.

Tôi cố chạy theo Kevin. Nhưng cô Gaunt nhanh hơn tôi. Bà ta nhảy đến chụp lấy cánh tay tôi. Tay bà ta bóp mạnh đến nỗi xương tôi như muốn vỡ ra.

Bà ta lôi tôi ra khỏi cửa và đi lên vỉa hè. Trong khi đi qua nhà hàng xóm, tôi gào lên:

- Mẹ ơi! Ra đây! Mẹ ơi!

Nhưng mẹ tôi không thể nghe thấy tiếng tôi gọi.

Giày tôi lê trên vỉa hè trong khi cô gaunt nắm cánh tay tôi lôi đi. Tôi nghĩ bà ta sẽ lôi tuột cả tất tôi ra mất.

Tôi đưa mắt nhìn trên phố để cầu cứu. Hai đứa trẻ ăn mặc giả làm quái vật đến gần chúng tôi.

Tôi gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

- Ô... ô... - chúng cười khúc khích.

Tôi kêu lên:

- Bà ta định biến tôi thành ma!

- Thật ư? - Một trong hai con quái vật hỏi.

- Hiển nhiên là ta sẽ cố hết sức. - Cô Gaunt đáp bằng cái giọng hỗn hển.

Hai đứa trẻ cười và chạy lên bậc thềm nhà bên cạnh.

Cô Gaunt nắm tay tôi chặt hơn. Gần như nhấc hẳn tôi lên khỏi mặt đất. Chúng tôi lướt qua phố.

Tôi gào lên với hai người đeo mặt nạ kẻ cướp:

- Cứu tôi với! Mẹ ta bắt cóc tôi.

Những kẻ cướp cũng chỉ cười.

Chúng tôi rẽ vào phố Fear.

Ở đây không hề có những kẻ gọi Trick or Treat. Không có ai ngoài đường, dãy phố hoàn toàn hoang vắng. Không khí tĩnh lặng tuyệt đối. Không có bất cứ một thứ gì động đây. Thình thoảng mới có một ánh sáng lơ lờ lọt qua khe cửa của một ngôi nhà nào đó. Bầu trời hoàn toàn tối om. Đáng sợ. Đáng sợ như cái đêm tôi và Marcy đạp xe đi theo cô Gaunt.

Tôi vừa van nài vừa giãy giụa để thoát ra:

- Cô Gaunt, xin đừng làm thế! Xin đừng làm thế!

Cô Gaunt đáp:

- Nhưng ta phải làm, Zachariah. Con là một học sinh giỏi thế kia mà. ta muốn dạy con mãi mãi.

Tôi cố giật ra khỏi tay của bà ta nhưng bà ta lại nắm tay tôi chặt hơn nữa. Không có gì có thể ngăn bà ta lại. Bà ta lướt nhanh dọc phố Fear, lôi tôi theo sau.

Chúng tôi đã đến chỗ rẽ. Và rẽ ngoặt.

Chúng ôi đã tới trước nghĩa địa phố Fear.

Cô Gaunt nói:

- Về đến nhà rồi Zachariah. Cuối cùng cũng về đến nhà.

AI ĐÃ NẪM TRONG MỘ

R. L. Stine
www.dtv-ebook.com

Chương 23+24 +25 +26 End

Chương 23: Trở lại nghĩa địa

... Tôi gào lên:

- Không! Tôi không vào trong đó! Bà sẽ không bao giờ thoát được chuyện này đâu!

Bà ta cười:

- Nhưng ta đã bắt được con!

Tôi vãn tay cô Gaunt. Nhưng bà ta khỏe như một võ sĩ đấu vật tay.

Tôi há miệng và cắn vào nếp gấp của chiếc tay áo mỏng tang bà ta đang mặc trên người. Tôi nghe thấy tiếng xào xạo nghe phát ớn. Tay bà ta giật lên. Tôi đã làm xương bà ta gãy. Trong ánh trăng tôi nhìn thấy một mẫu xương gãy thò ra khỏi tay áo. Nhưng không có vấn đề gì hết. Bà ta vẫn tóm tôi chặt như cũ.

- Không được làm như thế nữa.- Cô gaunt cảnh cáo. - Con không muốn làm ta phát điên lên phải không Zachariah?

Chúng tôi đi vào nghĩa địa phố Fear. Và tôi nhìn thấy một người đàn ông đã quen mặt. Đó là ông Sangfwad ở cửa hiệu Mua cho đến khi ngã (xuống chết).

Ông ta làm gì trong cái nghĩa địa này? Liệu ông ta có đến cứu tôi không? Tôi gào lên:

- Ông Sangfwad! Cứu cháu với, ông Sangfwad!

Ông Sangfwad quay lại, nhưng không hề có ý định đến cứu. Dường như ông ta không hề nhận ra tôi.

Tôi gào lên:

- Cháu đây mà! Zack Pepper đây mà! Hôm trước cháu có đến cửa hiệu của ông mà!

- À! - Ông ta nói trong khi đi đến gần tôi. Và tôi đã hiểu ra vì sao ông ta không nhận ra tôi. Ông ta chẳng còn mắt nữa! CHỉ còn hai cái hố đen ngòm nhìn ra bóng tối.

Ông ta cũng là ma!

Ông ta nói:

- Chào mừng con đến dự bữa tiệc của chúng ta.

Nói rồi ông ta lau một giọt nước dãi vương trên cằm.

Tôi van nài:

- Thả con ra! Con muốn về nhà!

Cô Gaunt nghiêng răng trèo trẹo:

- Nhưng bữa tiệc mới vừa bắt đầu.

Tôi kêu lên:

- Tôi không muốn dự bữa tiệc nào cả! Tôi không thuộc về nơi này!

Ông Sangfwad cười khúc khích:

- Nhưng con là linh hồn của bữa tiệc. Ít nhất là cho đến nửa đêm.

Tôi hỏi:

- Thế... thế sau nửa đêm thì sao?

Ông Sangfwad dí sát mặt vào mặt tôi. Tôi phải che miệng để khỏi người thấy hơi hôi thối của ông ta. Nhưng cô Gaunt giữ tôi rất chặt.

Môi ông ta quyết cả vào tai tôi, ông thì thầm:

- Đến nửa đêm thì con sẽ không còn là linh hồn của bữa tiệc nữa. Con sẽ biến thành ma như tất cả chúng ta.

Rồi ông ta ngửa đầu ra sau và hú lên, hết như một người điên.

Tôi kêu lên át cả tiếng hú của ông ta:

- Tôi không muốn trở thành ma!

Cô Gaunt nói:

- Tôi e rằng tối nay Zachariah không có tâm trạng để dự tiệc. Rất mừng được gặp ông. Nhưng chúng tôi phải đi thôi.

Bà ta lôi tôi đi sâu hơn vào trong nghĩa địa. Nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng vọng của tiếng hú của ông Sangfwad.

Càng đi vào sâu, không khí của nghĩa địa lại càng lạnh lẽo hơn. Những ngôi mộ ở khu này nhỏ hơn và cổ hơn. Tôi cố nhìn, nhưng chúng tôi đi quá nhanh. Các ngôi mộ cứ vùn vụt loang loáng trôi qua.

Rồi cuối cùng chúng tôi dừng lại.

Trước một ngôi mộ.

Ngôi mộ để mở mà tôi và Marcy đã nhìn thấy trước đây.

Chỉ có điều lần này trong đó có thêm một cái quan tài.

Quan tài để mở nắp. Chờ đợi.

Chờ đợi chúng tôi.

Chương 24:

... Tôi rú lên:

- Bà không thể nào bắt tôi xuống đấy được đâu! Tôi không cho phép bà làm như vậy!

Cô Gaunt nói:

- Ôi, Zachariah. Chống cự lại cũng chẳng được gì đâu. Con không thấy như vậy à?

Tôi gào lên:

- Không! Tôi muốn về nhà.

Cô Gaunt nói:

- Nhưng đây là nhà của con. Lại đây, Zachariah. Đã đến lúc rồi.

Tôi gào lên:

- Không! Tôi không vào đâu! Tôi không thể vào được!

Tôi lấy hết sức giật mạnh. Cú giật đó khiến tôi thoát ra được. Đầu tôi đập xuống đất kêu thịch một tiếng. Ngay bên cạnh một ngôi mộ để mở.

Tôi nhìn lên. Cô Gaunt đang từ từ lột một chiếc găng tay ra.

Tôi nhích dần ra xa. Lùi lại. Trườn trên cỏ ướt.

Cô Gaunt nhích tới. Chậm rãi. Rồi bà ta vươn tay ra. Tôi chưa kịp tránh thì những ngón tay xương xẩu của bà ta đã cắm ngập vào vai tôi.

Bà ta nhắc tôi lên chỉ bằng một tay và thì thầm:

- Zachariah, đi với ta.

Sức lực của tui như tan đi. Hai chân tôi bắt đầu run. Từng bước, bàn chân tôi trượt trên cỏ ướt trong khi cô Gaunt lôi tôi tới.

Lúc này tôi đang lơ lửng trên ngôi mộ. Nhìn thẳng xuống. Nhìn vào cái quan tài để trống.

Cô Gaunt đứng cạnh tôi:

- Zachariah, chào mừng con đã về đến nhà. - Bà ta vừa nói vừa cười khe khẽ. Rồi bà ta xô tôi một cái. Một cái xô nhanh và mạnh.

Tôi chưa kịp nhận thấy gì thì đã bắt đầu rơi.

Rơi vào ngôi mộ của cô Gaunt.

Rơi vào chiếc quan tài để mở.

Chương 25

...Tôi gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Tôi ngã sấp xuống chiếc qua tài.

Cô Gaunt từ trên nhòm xuống:

- Dễ chịu đấy chứ hả?

Tôi lồm cồm đứng lên. Tôi nhào mình sang một bên mộ và cố trèo ra. Tôi nắm lấy từng nắm đất - cố nhún lên. Nhưng từng nắm đất rơi lả tả trong tay tôi.

- Cứu tôi với! - Tôi lại gào lên. - Có ai đó không? Cứu tôi với!

Cô Gaunt nói:

- Thần thánh ơi, Zachariah! Thôi nào. Đừng hét to thế. Con đang đánh thức những người chết đấy. - Nói rồi bà ta cười. Không phải cái tiếng cười mong manh như mọi khi, mà là tiếng cười độc ác trầm trầm.

Tôi giơ tay lên. Tắm vào bức vách bên mộ. Những ngón tay tôi túm vào được một cái rễ cây to. Tôi thọc tay vào đất và nắm chặt cái rễ cây. Tôi bắt đầu đu người lên.

Cô Gaunt gọi xuống:

- Phải để dành sức chứ. Con không thể thoát được đâu. Muộn quá rồi. Gần nửa đêm rồi.

Tôi kêu lên:

- Không! Tôi sẽ không ở lại đây với bà đâu.

Bà ta quỳ xuống bên mộ, nhòm xuống và nói:

- Cưng ạ, ta e là con chẳng còn cách nào khác đâu. Con hãy nghĩ là chỗ này đáng yêu thế nào đi. Hãy nghĩ đến việc chúng ta sẽ luôn được ở bên nhau. Và những điều mà ta có thể dạy cho con. Dầu sao đi nữa ta cũng là một cô giáo tuyệt vời. Tôi giơ tay lên để đẩy bà ta lại. Nhưng tay tôi lại tóm phải tấm chàng mạng của bà ta và giật tung nó ra.

Cô gaunt rít lên:

- Con làm cái gì thế này?

Bà ta nhảy lùi lại và cúi xuống tìm cái chàng mạng.

Tôi nắm chặt rễ cây. Tôi dậm một chân trong đất rồi chân kia đu lên bằng toàn bộ sức lực.

Tôi bắt lên.

Một tay tôi nắm cái rễ cây, tay kia đưa lên miệng ngậm vào. Rồi tôi đu người lên được.

Tôi đứng phắt dậy.

Cô Gaunt quay ngoắt lại.

Mặt bà ta đã biến mất!

Không còn tí thịt nào.

Chỉ còn cái đầu lâu vương lại mấy sợi tóc bạc. Và những con giun. Những con giun đỏ thẫm nhanh nhẹn nước. Chúng đang nguồn nguào bò ra từ hai cái nơi trước đây là hai con mắt.

Tôi ú ớ hét lên một tiếng. hai tay tôi vung lên bưng lấy mắt.

Cô Gaunt ra lệnh:

- Zachariah hãy nhìn ta đây!

Tôi hớn hớn há miệng để thở và gào lên:

- Tôi không thể!

- Con phải nhìn. - Bà ra lệnh. Rồi dọn bà ta dịu lại. - Zachariah, con phải nhìn. Vì chỉ mấy phút nữa thôi là rông con sẽ giống hệt ta bây giờ.

Hai tay tôi trôi ra khỏi mắt - chúng tự chuyển động, do cô Gaunt điều khiển. Tôi hãi hùng nhìn khuôn mặt kungr khiếp của bà ta.

Bà ta nói:

- Con không thoát được khỏi tay ta đâu. Ta sẽ không bao giờ để cho con đi đâu cả. Không bao giờ!

Tôi nhìn xuống đôi tay bà ta. Những ngón tay xương xẩu khô khốc của bà ta vịn vẹo dưới ánh trăng.

Rồi chúng chìa ra và thít lấy cổ tôi.

Tôi rú lên:

- Buông tôi ra!

Tôi cố gỡ những ngón tay của bà ta ra khỏi cổ họng, nhưng không thể, bà ta quá khỏe. Tôi vùng vẫy rất mạnh. Bà ta xô tôi lại. Chân tôi lại lơ lửng trước miệng ngôi mộ. Tôi đang bị mất thăng bằng.

Từ phía xa, đồng hồ thành phố bắt đầu điểm chuông nửa đêm. Một... hai... ba...

Có tiếng bước chân. Không nghe rõ lắm, nhưng tôi cố nghĩ hình như có tiếng bước chân.

Cô Gaunt cũng nghe thấy.

Bà ta ngẩng phắt đầu lên, nhìn qua vai tôi. Cả người bà ta cứng đờ.

Bà ta giơ một ngón tay xương xẩu chỉ về phía trước:

- Ai...ai kia?

Cái gì có thể làm cho bà ta sợ vậy nhỉ?

Tôi quay phắt lại.

Đó là một cô Gaunt khác!

Chương 26

... Một cô Gaunt khác! Với chiếc áo sơ mi trắng thò ra cả ngoài chiếc áo dài trắng. CHRIS!

Cả đời tôi có lẽ không bao giờ cảm thấy sung sướng khi được thấy Chris như lúc này!

Tôi kêu lên:

- Lại đây! Cứu tớ với!

Tôi nắm lấy cánh tay toàn xương của cô Gaunt và đẩy bà ta ngã vào chiếc quan tài.

Rồi tôi đóng ập nắp quan tài lại và nhảy lên trên. Nó lục đục dưới chân tôi.

- Lại đây, Chris! Giúp tớ giữ yên cái này nào!

Chuông đồng hồ tiếp tục điểm. Bảy... tám...

Chris nhảy xuống bên cạnh tôi. Chiếc chằng mạng "cô Gaunt" của nó hất lên ập vào mặt nó trong khi gió bắt đầu thổi. Rồi toàn bộ mặt đất rung lên.

Nắp quan tài bật mở ra và có một cơn lốc từ trong đó cuộn xoáy bay ra.

Chúng tôi lại đóng nắp quan tài lại. Nó bật ra một lần nữa - khiến cho đất đá trong mộ văng cả ra ngoài.

Tôi gào lên:

- Ăn xuống! Ăn xuống!

Chín...

Gió hú bên tai chúng tôi. Sỏi đá tung tóe xung quanh. Đập loạn xạ vào chúng tôi.

Chỉ còn mấy giây nữa là đến nửa đêm. Chỉ còn mấy giây nữa thôi là cô Gaunt sẽ trở về với thế giới ma quỷ. Chỉ còn mấy giây nữa là chúng tôi sẽ được an toàn.

Mười...

Nắp của quan tài lại bật mở và một bàn tay xương xẩu chìa ra! Nó nắm lấy mắt cả chân tôi.

- Ôi không! Không được đâu! - Tôi rú lên và đá lung tung dữ dội để giật chân ra - trước khi quá muộn. Nhưng tôi căng giấy giữa, bàn tay bà ta càng nắm chặt hơn.

Mười một...

Tôi đang tuột - tuột vào chiếc quan tài. Tuột đi - mãi mãi.

Mười hai!

Một tia chớp xẹt qua bầu trời và soi sáng đám đất cạnh ngôi mộ.

Bàn tay xương xẩu của cô Gaunt bỗng nhiên buông thõng khỏi chân tôi. Tôi kinh hoàng nhìn nó quăn queo, rút lại vào quan tài.

Lúc này gió bỗng im hẳn. Cơn bão đất cũng lắng đi.

Nghĩa địa trở nên im ắng.

Đã nửa đêm. Lễ hội ma đã kết thúc.

Tôi không nhận ra mình đang nín thở. Tôi buông ra một tiếng thở dài.

Chris và tôi đu người ra khỏi ngôi mộ.

Tôi quay sang Chris và nói:

- Cám ơn cậu. - Mặt Chris không còn tí màu sắc nào nữa. Ngay cả vết tàn nhang trên mặt cũng tái nhợt.

Chris lắp bắp:

- Tớ... tớ đi ngang qua nghĩa địa và nghe thấy có tiếng người kêu cứu. Nghe giống tiếng cậu.

Tôi kêu lên:

- Cậu chạy đến vừa đúng lúc.

Nó nói:

- Tớ... tớ không thể tin được. Cô Gaunt là một con ma thật sự.

Ngay cả dưới ánh trăng và mặt của Chris cũng không thể nhảm lẫn được. Đó là vẻ mặt kinh hoàng. Lần đầu tiên trong suốt từ đầu tuần đến giờ tôi mới mỉm cười.

-----END-----